PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК II ЧЕРВЕНЬ — 1961 — JUNE Ч. 6

Вид на одну з околиць столиці Канади — Оттави

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa

ПРОМІНЬ

Рік II
Ч. 6

ЧЕРВЕНЬ, 1961

Виходить раз у місяць

Видає

Союз Українок Канади

Редагує Редакційна Колегія

Редактор Наталка Когуська

Річна передплата в Канаді $3.50

Поза Канадою 4.00

Поодиноке число ..... .40

Передплату вносити на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B.

Winnipeg 4, Man.

PROMIN

JUNE, 1961

Vol. II

No. 6

Monthly Publication

Published by

Ukrainian Women's Ass'n of Canada

203 Union Bldg.,

Edmonton, Alta.

Edited by Editorial Committee

Natalka Kohuska, Editor

Subscription in Canada $3.50

Subscription in other countries 4.00

Single copy ..... .40

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B.

Winnipeg 4, Man.

Це число присвячене 70-літтю українських піонерів-поселенців

ЗМІСТ

Лариса Мурович — Жінка з України 1
Заповіт батьків-піонерів 1
Лариса Мурович — Напередодні 70-ліття 2
„Канадійська Сцена" — Пляновано „форум світової Молоді 1961" це комуніситчний задум 4
Анна Гокарик — Многонадійні скрипачки сестри Климашки 5
Н. Когуська — Піонерка української сцени в Канаді 7
Анна Франко-Ключко — Ольга Франко в правдивім світлі 9
Тарас Шевченко — Наймичка 12
Анна Скуба — Приналежність 16
10-річчя редакторської праці 17
Olenka Negrych — Seventy Years Ago 18
Elizabeth Bilych — Mohylianky 19
Frances Novosad — Informative talk 20
Наталя Забіла — Сонячно 22
Дмитро Красицький — Куди ховається сонце на ніч 22
Марія Цьона — Звіт пров. з'їзду в Саскатуні 23
З громадської праці по відділах 25-26
Для наших господинь 27
З громадської праці по відділах 28-29
Річні звіти відділів 30

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК II ЧЕРВЕНЬ, 1961 Ч. 6

Лариса Мурович

ЖІНКА З УКРАЇНИ

1891—1961

На голові заквітчана хустина,
Кожух смушевий обіймав їй стан —
Ось так згадаю жінку з України,
Що перша попливла за океан.

З її очей уміли промовляти
І рідне сонце і небес блакить —
Судилось щастя в чужині шукати,
Бо у неволі, вдома — важко жить.

Дружина був із нею, ще й малята,
А прерія майбутній їхній рай —
Всім дітям треба мрії направляти
Туди, за обрій — де коханий край!

Роки тверді і праця невсипуща
Мозолями в'їдались на руках,
Та в книгу чести записала пуща
Цієї жінки піонерський змаг.

І всюди там, де із її спонуки
Плодами буйно вкрилась цілина,
Жнива зібрали діти та й унуки —
В Канаді знані їхні імена.

Вони ж наново сіють у завзятті
Для юних і грядучих поколінь,
Щоб ці також — немов орли крилаті—
Звертали лет у рідну далечінь.

У світлі, піонерські роковини,
Достиглий овоч струшуючи з віт,
Прославмо жінку, що із України
Взяла насіння — у заморський світ!

ЗАПОВІТ БАТЬКІВ-ПІОНЕРІВ

В далеку і незнану чужину, за море вибирались вони; покидали рідну хату, і рідні пороги, батьківську землю, приятелів і свояків, бо в краюріднім і багатім землі не ставало, чужі зайди її посіли і панують на ній. . .

Біла дорога слалась перед ними, але сльози розлуки туманом зір застеляли. Тяжко розлучатись з рідною землею й у світ за очі йти, щоб дітям кращої долі придбати. . .

Зустріли вони блискучий і гамірний світ у подорожі за море, але проходили повз нього байдужі. Вчувався їм довго гомін дзвонів церкви свого села і тужливий голос чайки навесні, що несе з собою запах чорної ріллі і пісню жайворонка. Як ключ відлетних журавлів осінною порою, так летіли вони за море і в серці своїм леліяли надії великі — може колись додому багатими повернемось. . .

Грізно шумів океан, збиваючи темні буруни хвиль, а море безкрає блестіло місячними ночами. Молитву гарячу шептали уста матерів, вкриваючи дітей своїх і сторожачи над ними, над снами їх молодими.

Хиткими і зморе́ними морською недугою ногами ступили вперше на канадійську землю українські піонери і сонце теплом усміхнулося до них. Вони відчули твердий ґрунт під ногами і очі їх заблестіли надіями великими.

Туди, далеко на захід, на простори рвалась їх думка і руки поривались до праці. Земля! Яке чарівне слово! Багато землі! І радість розпирала груди. Мчав їх залізний віз-залізниця кілька днів і ночів скалистими узгір'ями, дикими пущами і сумнів закрадався в душу: „Чи то така Канада?!"

А ось і земля обітована. Простора й широка Канада мовчки приймала нових гостей... Незнаними людьми приїхали вони з далекої і незнаної світові країни. Ніхто не вийшов вітати їх, ніхто не справляв їм гучного бенкету, ніхто не говорив славної промови. . . Першою їх хатою була землянка, або буда в лісі, а тужливе виття каютів серед відвічного лісу було голосом привіту.

Матері обтулювали дітей своїх, огрівали їх теплом свого серця і сльозами гарячими

скроплювали цілину канадійської землі. Ночами коли засинали, снили ті матері сни чудові: про рідне село, про родину, радість життя і блискуче тепле сонце синього неба. Але це було у сні.

А раннього ранку виходила з тої землянки постать чоловіка з сокирою в руці, в простій одежі, сильного й дужого. В його очах горіло завзяття: він пан-властитель десяток моргів поля з лісом. . . За ним ступала його дружина, ніжна і тиха з рискалем у руці. Залунали голоси сокири лісовими просторами, гомін дітей і жадібно втягала канадійська спрагла земля каплі гарячого поту, що спливав по обличчі молодих господарів. Падали дерева, вивертались коріння і буйним ростом захвилювали грядки пшениці, привезеної в торбинці з рідної землі.

Минали роки, десятиліття. Хто пізнав би те місце, де була землянка — перша хата українського поселенця-піонера? Там красується вигідний дім, широке обійстя, стайні, худоба, сотки акрів дорідної землі. Поля і поля! Мозолями твердими вкривались долоні. Але добром відплатила земля за труд чесний, за боротьбу про кращу долю дітей.

А хіба не стрічав хто з вас матері-піонерки, яка з ціпком у руках мандрувала пішки кількадесять кілометрів, — йшла й несла синові до великого міста хліб, бо він вчиться в школах і „щоб йому легше і краще жилоси".

Така вона та українська мати, жінка-піонерка, що поїхавши у світ, протоптала власними дрібними ногами дорогу у широкий світ синам і донькам.

І всі вони — батьки й матері, ті виходці з рідної землі носять ім'я „Сини Землі". А вона, земля, соками своїми зростила зерно здорове. І виросло нове покоління, здорове, вільне думкою й серцем, як і вільна країна, в якій поселились батьки. І заповіт святий батьки-піонери лишили синам і донькам своїм: любіть народ свій, працюйте для нього і ніколи не цурайтеся імени та мови батьків своїх!

Люди тисячу разів більше клопочуться нагромаджуванням багатства, як освітою свого розуму і серця; а для щастя не раз важніше те, в людині, ніж те, що в її багатстві.

Шопенгавр

Напередодні сімдесятиліття

Цього року в місяці липні буде відслонений у Вінніпеґу, Ман. пам'ятник Тараса Шевченка, а рівночасно українське громадянство буде обходити сімдесятиліття піонерської ери. Уживаю слова е р а тому, що в суті своїй воно окреслює певну епоху, що сталася початком нових ідей, або напрямків. Коли перенести це слово до піонерства в Канаді, то рік 1891, коли приїхали на прерію перші українські поселенці, дійсно був роком сиґналізуючим. Яскраві світла сиґналів, що їх принесли з України наші земляки, були прожектором у майбутнє, що в ньому з'явилися нові українські поселенці після першої й другої світової війни і піонерську еру в деяких ділянках продовжили; напр.: відкрито катедри української мови в канадійських університетах, де заняли місця українські професори, зявились переклади української літератури в англійській мові та появилась в англійській мові література про політичне положення українського народу. Прийшли мистці-художники і показали світові красу художнього мистецтва України. Потворились українські відділи при канадійських публичних бібліотеках і т. п.

Але повернімось до прерії в західній Канаді. Хто з нас хоч один раз був там, не забуде тих піонерів із їхньою щирою й гостинною вдачею й любов'ю до землі. А й сама прерія, що обіймає 750.000 квадратних миль, або 450 мільйонів акрів землі, дуже схожа на український степ. Безконечні лани пшениці, що весною й літом під подув вітру хвилюють є символічні для нас усіх, що стараємося дивитись глибше й добачати в праці піонерів не тільки те матеріяльне й зриме для ока, але й те незриме. Воно, випливаючи з духових цінностей, промовило і до серця інших людей, які жили на прерії й працювали поряд із українськими піонерами й від них уперше довідалися більше про Україну.

Хто вони, ці перші українські піонери й як зустрів їх канадійський уряд, коли вони вперше ступили ногою на цю землю?

У 1886 році Канада переживала кризу. Цей рік був переломовий у її історії. Молода країна відчувала брак робочих сил і їй треба було якимсь чином дістати дешевих робітників для праці при залізничих дорогах, у копальнях, а найбільше на ріллі. Ціла канадійська прерія на заході лежало облогом і була ще непроходимою пущею. Канаду заселювали в більшості англійці і французи, а в меншій частині німці, шведи, данці й ісляндці. Англійці і фрацузи

Жнива в Канаді з піонерських часів. Жнуть пшеницю серпами і ставлять українські півкопи.

найрадше воліли жити по містах, бо фармерське життя в пущі в той час не було приманчиве. Була навіть небезпека, що західну Канаду опанують Сполучені Штати Америки. Тоді-то молодий канадійський патріот, правник Клиффорд Сифтон запропонував урядові розв'язку. Він звернув його увагу на невідрадні економічні відносини, що панували на українських землях під австро-угорським володінням. Знаючи, що українці це в більшості селянський народ, він вірив, що ті, які живуть у злиднях на рідних землях будуть найкращим елементом у піонерській праці.

Канадійський уряд, прихилившись до мрії Сифтона, прийняв його пропозицію і 7-го вересня 1891 р. перші два українці з Галичини, з села Небилова, Калуського повіту приїхали до Канади. Це були піонери ІВАН ПИЛИПІВ і ВАСИЛЬ ЄЛИНЯК. Вони поселились у Альберті в околиці ЕДНА, що була першою околицею, де українці почали фармерування. Але є ще гіпотеза, що початком піонерського руху між українцями був не 1891 рік, а тільки рік 1875, бо в тому році в Манітобі постала оселя під назвою ХОРТИЦЯ. В 1875 році приїхали до Манітоби німці-меноніти з України й дуже можливо, що між ними були й українці, яким залежало на цій назві Хортиця. Але так само не є виключне, що німці, приїхавши з України з острова Хортиця на Дніпрі, де їх після зруйнування Запорозької Січі поселила Москва, хотіли в той спосіб відзначити свою столітню річницю поселення на Хортиці й тому в 1875 році назвали цим іменням свою першу колонію в Манітобі.

Тому, що дата 1891 року є певна, бо в еміґраційних документах у Оттаві записано, що 7-го вересня того ж року приїхали до Канади два перші українці, Іван Пилипів і Василь Єлиняк, то вона й уважається початком українського піонерського руху в Канаді.

В слідуючому році приїхало ще 4.000 українців із Галичини й Буковини. Перші поселенці, як подають англійські джерела, були в овечих кожухах, і тому прозвано їх Сифтонс Шіпскинс. Вони поселились у лісній частині Альберти, близько місцевостей Брудергайм, Форт Саскачеван і Бівер Крік. Була гостра, прерійна зима з температурою сорок, а то 60 ґрадусів понижче зера. Залізниць у той час там не було, а вози або сани з покривами були одиноким середником комунікації. Хатів у пущі не було, а землянки служили неодним за хату. Каюти переслідували на всіх дорогах . . .

Вбогі й безіменні, бо когномен Сифтонс Шіпскинс укривав у собі певну іронію, перші піонери маючи до диспозиції тільки такі знаряддя, як пила, сокира, джаґан і своїх десять пальців, починали взимку рубати ліс, щоб приготовити хоч кусень землі під весняні засіви. Серед таких обставин, коли й голод був щоденним гостем, зневіра могла легко закрастись до серця. Але в наших піонерів була віра в Бога, а любов і туга за рідною землею тільки зміцнювали її. І самозрозуміло, що піонер не був би піонером, коли б падав на дусі. Слово ПІОНЕР у суті своїй і означає пробоєвик, а в дальшому розумінні невгнутість, неустрашимість, неуступчивість і оптимізм! Той-же оптимізм провадив

наших земляків крізь нетрі пущі серед найбільших труднощів. Задивлені в майбутнє, як ув осяйну ціль, вони не звертали увагу на невідрадну дійсність. А тому, що були неуступчиві й неустрашимі, то й змінили дику канадійську прерію на урожайну ниву й прекрасні пшеничні лани. Цим здобули собі серед чужих пошану, а українському ймені добру славу.

Хто з нас мав нагоду побувати на прерії, напевно запізнався там із неодними, що будучи вже другою, а то й третьою ґенерацією родженою в Канаді, знають українську мову й включились активно в громадське життя.

Неповторна доба нашого народу в діяспорі ще не закінчена. Вона буде джерелом надхнення для майбутніх робітників пера й залишиться в історії України світлою сторінкою.

100-літні роковини з дня смерти Т. Шевченка й 70-ліття піонерського руху, рука провидіння злучила символічно в одному році. Ті, що були перейняті вогнем Шевченкової любови до України, понесли іскри цього вогню в заморський світ і вони зберегли їх серед чужого оточення, як одну національну спільноту. Шевченко, якого пам'ятник буде відслонений в осередку прерії й дальше благословитиме своїми духовими руками всіх піонерів на шляхові вірности його ідеалам. І не тільки піонерів, але й нас усіх новітніх поселенців, що долучуємо свої прямування до їхніх!

Лариса Мурович

Плянованє „форум світової Молоді 1961" це комуністичний задум

Протягом наступних місяців більшості канадійських молодечих організацій у Канаді і багатьом окремим молодим людям пропонуватимуть взяти участь у т. зв. „Світовому Молодечому Форумі", заплянованому на вересень 1961 року в Москві. Інших канадійців проситимуть жертвувати гроші на здійснення цього задуму, що його пропаґують як, форум для обміркування теми „Молодь половини двадцятого століття й її проблеми", але насправді мета того з'їзду це лише здобування прихильників для комунізму. П'ятипунктова програма дискусії того молодечого з'їзду передбачає також обмірковування поточних питань зовнішньої політики Радянського Союзу. На дискусійних семінарах обговорюватимуть такі улюблені комуністичними пропаґандистами теми як „боротьба проти економічного проникання імперіялізму" і „небезпека нових форм колоніялізму".

Північно-американська молодь зробить добре, якщо не братиме до уваги закликів і аґітації, яка розпічнеться в наступних місяцях з метою популяризації з'їзду як „Світового Молодечого Форуму 1961" і пропаґування його як доброї нагоди для всебічної дискусії поточних проблем молоді. Наша молодь може бути певна, що саме вільна і відкрита дискусія там не буде можлива, бо ж виключування усіх, які не погоджуються з комуністичною політичною лінією, це звичайна практика на з'їздах і нарадах, організованих комуністами. Хто не хоче підтримувати марксо-ленінської доктрини, того комуністи просто називають „фашистом" або „імперіялістом".

„Канадійська Сцена"

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ ЗАПРОШУЄ ДО УЧАСТИ У ВСЕНАРОДНЬОМУ ШЕВЧЕНКІВСЬКОМУ ЗДВИЗІ

Роботи над здвигненням пам'ятника Тарасові Шевченкові в Соті Роковини смерти Поета й 70-ліття українського поселення в Канаді, як про це рішив VI. Конґрес Українців Канади, наближається до закінчення. Офіціяльне відкриття буде довершене під час Всенароднього Шевченківського Здвигу у Вінніпегу, 8—9 липня 1961.

Це буде перший пам'ятник Тарасові Шевченкові поза границями України, збудований самим народом з його добровільних складок.

УКРАЇНЦІ!

Усіх Вас запрошуємо до участи в цій всенародній маніфестації, щоб соборно пом'янути апостола правди, справедливости й свободи, батька українського національного відродження — Тараса Шевченка.

Всенародній Шевченківський Здвиг з певністю увійде в історію українського народнього життя в Канаді, як стимул до об'єднання наших сил і таланів, щоб тут, на Північно-Американському континенті, зберегти українську культуру й рідні традиції.

УКРАЇНСЬКІ БАТЬКИ Й МАТЕРІ!

Прибувайте на Всенародній Шевченківський Здвиг зі всіх сторін Канади й подбайте, щоб у ньому була масово заступлена також наша молодь і дітвора! Не відмовте для розв'язки тієї справи своїх найбільше щирих заходів!

Всенародній Шевченківський Здвиг буде для усіх, старших і молодших, неповторною нагодою до сердешних зворушень і глибокого, тривалого самопізнання. Зустріньмо ж його всі з непохитною вірою в краще майбутнє нашого народу!

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ.

НАШІ МОЛОДІ ТАЛАНТИ

Многонадійні скрипачки сестри Климашки

Сім'я доктора Степана і пані Розалії Климашків, яка є широко відома по цілій Канаді, має в своєму просторому та розкішному домі дорогоцінні діяманти, а саме — чотири доні — зірочки з блискучими музикальними талантами. Вже через ряд років місто Гемилтон славиться їх великими музикальними досягненнями та відзначеннями. Вони є гордістю своєї родини та української громади св. Володимира. Поза постійну участь у завзятих змаганнях та виступах, ці здібні дівчатка також грають в оркестрі при громаді та дуже часто виступають на всяких українських імпрезах.

Хто був на всеканадійському зїзді СУС в Торонті 1960 року, то мав нагоду налюбуватися чарівною, милозвучною грою цих многонадійних скрипачок. На минулорічній Світовій Виставі в Торонті сестри Климашки своїми музичними пописами були оголошені як **найбільш талановита музикальна група в Канаді;** там вони виграли золоті медалі та велику скількість нагород до своєї багатої збірки, і не абияка це збірка. Вони посідають поверх 200 перших нагород (медалів і циртифікатів) як також стипендії та велике число других і третіх відзначень та дипломів за виступи в сольо, дуетах, тріо та квартетах.

Поза музикальну здібність, сестрички проявляють велику здібність в науці в школі. Маруся, Леся і Надія ходили до української школи. Через минулих два літа були учасницями на курсах українознавства на оселі Київ. Ось короткі дані про дівчаток і про деякі з їх важніших досягнень.

М а р у с я: це найстарша кароока красуня, серйозна та поважна, має 15 років і кінчить 10-ту клясу. Вона почала грати на скрипці як мала лише 7 років і відразу добачено в неї великий дар до гри. Коли її було девять літ вона виграла стипендію в Брентфорді (Mrs. Lords Award). Два роки пізніше стипендію Elementary Scholarship (girls) Canadian National Exhibition.

Коли вона виступала в Ст. Кетерінс мала 12 літ, і виграла St. Catherines Scholarship; тоді суддя др. Ніл сказав, що її гра так зачарувала його, що від першої ноти — він наче б був перенесений до небес, і що він ішов би тисячу миль, щоб почути таку захоплюючу гру.

Того ж року Маруся виграла Johnsons Memorial Scholarship і була проголошена як найбільш музикальна талановита дитина з публичної школи в Гемилтоні.

Музикальна чвірка сестер Климашків — зліва направо: Соня, Леся, Надія і Маруся.

Також в провінціяльних іспитах музики в Онтеріо 1958, вона дістала найвищу оцінку в шостій клясі і одержала срібну медалю. В 1959 вона одержала в Westdale Kiwanis Festival Schreiber Memorial Scholarship. В 1960 виграла Joseph & Atkinson Scholarship і Westdale Kiwanis Trophy. Як також стала найбільш визначною скрипачкою.

Маруся грає на Bass Violin в шкільній оркестрі. На курсах українознавства в Київ оселі вона дістала першу нагороду за участь в мистецтві.

Цього року також сама і разом з сестричками одержали 27 золотих медалів, 6 срібних і дипломи.

Н а д і я — друга донечка — елеґантна бльондинка, весела, рухлива — має 13 років і є в осьмій клясі. Вона почала науку співу і піяно коли мала 7 років. Але коли їй було 9 років вона взялась до гри на скрипці де разом з Ма-

русею вигравала багато нагород в скрипкових дуетах.

В 1959 році Надія одержала Frederich Harris Scholarship як також найвищі оцінки в іспитах в Онтеріо в клясах 4 і 5, і в клясі V за що отримала срібну медалю.

Надія щорічно отримувала нагороди і постійно виступає в дуетах, тріо і квартетах.

Л е с я — ніжна та мила, але виявляє велике завзяття триматися з старшими сестричками. Вона має 11 років і є в шостій клясі в школі. Вона почала грати на піяно коли мала 5 років, а коли їй було 6 років додала ще й гру на скрипці і того ж року виграла стипендію в Брентфорд (Kiwanis Festival). В 1957 р. в Ст. Кетеринс одержала Lions Club Scholarship. В 1958 р. вона дістала найвищу оцінку (Provincial award) за найвищі марки в скрипковім іспиті в 4 клясі і дістала Silver Medal.

В 1958 — Samuel Schreibers Memorial Scholarship. В 1959 — Junior String Scholarship C. N. E. і Lion Club Scholarship в Ст. Кетерінс. Цього року вона дістала Essex Packers Scholarship.

Вона продовжує свою науку на скрипці на стипендійній базі.

С о н я — четверта доня — зірка - блискавичка — цікава та ввічлива. З дитинства вже виявляла потягнення до гри на піяно, а коли їй було всього чотири рочки почала серіозно науку на скрипці. Коли на 5-тім році життя виступала на Фестивалі то суддя сказав, що це велика рідкість, щоб така молоденька дитина так досконало грала — вона одержала першу нагороду тоді в Ст. Кетерінс.

Вона тепер має 7 років і є в першій клясі в школі. Вже дотепер здобула перші нагороди на C. N. E., в Ст. Кетерінс, Hamilton Westdale Kiwanis, Toronto Kiwanis Festival. Цього року дістала стипендію O. R. M. T. (Ontario Teachers).

Хоч вона іще дуже молоденька, то до музики ставиться дуже серйозно.

Господь ласкаво і щедро обдарив дівчаток благородним музикальним талантом. А свідомі родичі зуміли добачити цей дар та подбати, щоб розвинути його до висоти.

Др. і пані Климашки є високого рівня люди, завжди виявляють велику національну свідомість, є великими жертводавцями для народних і церковних цілей.

Др. Степан, це бувший питомець Інституту ім. П. Могили, і найперше як учитель досягнув великі успіхи, які уміло примінює у вихованню своєї сімї. Сам також досконало грає на скрипці. Як студент на університеті в Торонті давав провід в організації СУМК. Опісля поклав багато праці в організації СУС, був головою на схід. Канаду, головою церковної громади Св. Володимира в Гемилтоні та в дирекції Інст. св. Володимира в Торонті.

Минулого року був директором курсів українознавства, де причинився до їх успіху.

Під час війни він був капітаном при Dental Corps.

Тепер веде велику та успішну канцелярію (Dental Practice) та це не стримує його від дальшої постійної науки. Він є спеціялістом (Endodontus) і на запрошення клініки давав виклади в великих містах Америки і Канади.

Пані Розалія Климашко це примірна мама: лагідна, мила та товариська. Від заснування відділу Союзу Калина — вона є доброю членкою. Свого часу через роки була секретаркою та касієркою. Вона дуже дбайливо виховує своїх донечок, розуміє їх небуденні здібности, бо і сама колись грала „на ухо" на скрипці. В неї вільного часу немає, бо в дома в них є ще дві доні. Чотирьохлітна пишненька Ярославка і наймолодша пестійка Таня. Обі ці дівчатка виростаючи в колі музичної атмосфери, напевно що внедовзі включаться до славної групи музикальних сестричок.

Анна Токарик

Конференція Союзу Українок Канади

Центральна управа Союзу Українок Канади поробила певні заходи, щоб відбути конференцію з членством з нагоди побуту у Вінніпеґу великого числа членства приїжджих і місцевих членок Союзу Українок Канади на відкриття пам'ятника Т. Шевченка.

Конференція мала б відбутися в п'ятницю 7-го липня по обіді. Про остаточну дату і місце конференції буде повідомлено в „Українськім Голосі", а на місці можна буде довідатися в редакції „Промінь" 214 Dufferin Ave.

В конференції зможуть взяти участь всі, хто є членкою Союзу Українок Канади. На конференції буде обговорюватись ряд д і л о в и х справ організації. А одною з них є та, що стоїмо на порозі 35-ліття Союзу Українок Канади.

Важливе повідомлення

Передплатники „Променя" і відділи Союзу Українок Канади—подаємо до відома, що адміністрацію журнала перенесено до Вінніпеґу, щоб редакція й адміністрація були разом. Відтепер всі передплати, прес. фонд та дописи висилати на адресу до Вінніпеґу.

Піонерка української сцени в Канаді

До ювілею українського поселення в Канаді 1891—1961

У пятнадцяті роковини існування Комітету Українок Канади і 75-ліття жіночого руху в 1959 році у Вінніпеґу одержали почесні грамоти дві піонерки - громадянки — пані Марія Гаврилюк і пані Марія Боянівська.

В роковини 70-ліття піонерів присвячуємо цю згадку одній з тих піонерок, пані Марії Боянівській, яка особливо відзначилась своїм талантом в театральних виступах та своїм голосом на українській сцені. Виступала вона в різних ролях в багатьох виставах а також концертах, хорових і сольових співах.

Хто з старших поселенців не памятає тих представлень, тих аматорських гуртків, тих концертів, що були прямо рідним огнищем для багатьох виходців з рідної землі. Тут вони, дивлячись на сцену, забували, що вони на чужині, переносились думкою в рідні сторони, насичували душу рідною піснею і втишували свою пекучу тугу серед широкого й чужого тоді світу. Сцена рідного театру і рідна пісня згуртувала в ряди організації багатьох українців, які без того, може, були б і загубились в чужому світі.

Пані Марія Боянівська була одною із зірок тодішної української сцени у Вінніпеґу, що був колискою, початком українського громадського життя.

Походить пані Марія Боянівська з міста Бережани, Західна Україна. Маючи 14 літ, ще там вдома, на Україні належала вже до славного хору „Боян", який містився у домівці „Надія" де був також аматорський кружок. Перший її виступ на сцені в театральнім мистецтві була роля Уляни у „Сватані на Ганчарівці".

„Я так полюбила спів і театральну штуку, що вони ставали цілим змістом мого життя", — оповідає пані Боянівська.

Другий виступ молоденької Марусі Клецарівни (дівоче призвіще Боянівської) був вже в Ню Йорку, в „Запорожець за Дунаєм" в ролі Оксани а сестра Катерина в ролі Одарки. Виїхали ці обі сестри до Америки, щоб заробити трохи грошей і вернутись назад додому. Було це 1908 року. Однак доля повела іншими далекими дорогами. В 1910 році разом з сестрою і нареченим Осипом Боянівським приїхала до Канади і внедовзі потім молода Маруся вийшла заміж за поклонника народного театру, любителя музичної музи Осипа Боянівського. Обидвоє подружжя були щасливі, бо обоє вони любили рідне мистецтво-театр, музику, належали вони до тої нечисленної в тих часах кляси свідомих та ідейних громадян. В 1913 році вони обидвоє вступили до зорганізованого товариства „Боян" у Вінніпеґу і обидвоє стали душею в цім товаристві.

Марія Боянівська

Відбувались одна за другою цікаві події в українськім житті у Вінніпеґу, от хоч би свято Століття Народин Шевченка. І хоч в „Літописі Українського Життя" О. Войценко висвітлила

В часі походу у Вінніпеґу на святі 100-річчя народин Шевченка на авті в народній українській ноші Наталка Ферлей і Марія Боянівська.

На святі 75-ліття жіночого руху у Вінніпеґу — зліва направо пані: Євгенія Ситник, Марія Гаврилюк, Марія Боянівська і панна Теодора Гаврисишин, тодішня голова Комітету Українок Канади.

дуже гарно цю подію, то пані Боянівська була живим учасником того величавого свята; ось як вона про це оповідає:

„Ми, молоді жінки, брали активну участь в цім святі: розносили летючки, скликали жіноцтво і всіх, щоб брали активну участь в цім великім святкуванні. На наш заклик зійшлось около 7000 (сім тисяч) народу. Був величавий концерт в Квінс театрі, в якім Наталка Ферлей і я співали сольо і в квартеті".

Українці у Вінніпеґу купили 1916 року Народній Дім і того ж року було там засновано жіноче товариство. Це було перше жіноче товариство у Вінніпеґу, а може, й у цілій Канаді. Одною з перших його членок стала Марія Боянівська поруч інших. Праця в жіночім товаристві в тодішніх часах, хоч і в дечім подібна до тої що тепер, то мала вона в собі і дещо відмінного, дещо треба б подивляти, як прим. бібліотека, що її зорганізуванням зайнялось жін. товариство (ця бібліотека сьогодні є найбільшою у Вінніпеґу і має книжки унікати), жінки вели випозичування книжок з бібліотеки, опікувалось т-во українською школою і крім того виконувало звичайну працю. Ось деякі імена, що були членками того першого жін. тов. у Вінніпеґу: Є. Демчук (тепер Є. Козяр), М. Жеребко, Ю. Угринюк (тепер Гайовська), О. Арсенич, Н. Ферлей, Ф. Негрич, Є. Гикава, Боднар, Гавірко, С. Жеребко, А. Казанівська, Лотоцька, Д. Павлюкевич, М. Угринюк, Турчин, А. Паньків, Зюбрецька, Кіпран. Були мабуть інші, яких імена призабулось.

Коли в 1919 році засновано Український Червоний Хрест це жін. товариство повело в нім велику працю — улаштувало великий базар, який в тих часах приніс тисячі долярів. Багато грошей жертвувала тоді на той базар бл. п. Йонкер.

В Канаді вперше ставили оперету „Запорожець за Дунаєм", що в ній пані Боянівська грала ролю Одарки. Дальше виступає пані Боянівська в таких штуках як „Чорноморці", „Ой не ходи Грицю", „Наталка Полтавка", „Сватання на Гончарівці", „Маруся Богуславка" та інших. Трудно було б вичислити ті всі концерти, що в них їй приходилось виступати, чи то в хорі, чи то в сольоспіві.

Членкою Союзу Українок Канади стала пані Боянівська від початку оснування організації, спочатку у відділі Союзу при Соборі св. Покрови, а тепер у відділі ім. Лесі Українки.

В 1928 році відбувалась у Вінніпеґу Вистава Міжнароднього Ручного Мистецтва в Рояль Александра готелі, де пані Боянівська взяла активну участь в українськім відділі. А коли в 1931 році створилось Товариство Українського Народного Мистецтва, пані Боянівська стала одною з його активних членок.

Мінялися часи, і творились нові форми громадського життя і праці. Бачимо пані Боянівську при праці в Комітеті Українок Канади і на позиції голови і в інших ділянках праці. А коли заіснував наш журнал „Промінь" вона виявила добру волю і придбала для нього 13 нових передплатників.

Немає, здається, ділянки в народній роботі, якою би не зацікавилась пані Боянівська і не

Анна Франко-Ключко

ОЛЬГА ФРАНКО В ПРАВДИВІМ СВІТЛІ

З листів І. Франка до О. Хорунжинської-Франко

(Докінчення)

Своїми перекладами з французької мови, вона вкладає в українську літературу багатший кольорит, — знову ж вона перекладає статті Івана Франка на російську мову, щоб хоч на чужій мові дати Україні його писання. Переписуючи роман Івана Франка писаний по польськи, вона виучує польську мову, що було в той час дуже потрібне для сталого зв'язку з набутками польської культури.

Своєю невтомною працею при помочі дружини Іван Франко започатковує, і затверджує змаг культурного життя в Галичині і цей період його величезної праці стає золотою добою

приложила до неї своїх рук. Працю цю всю трудно було б вичислити, хіба писані спомини пані Боянівської були б дуже цікавими і цінними. Зазнала пані Боянівська багато радісних хвилин в народній праці ,і в особистім житті. Але приходилось переживати і горе: хвороба чоловіка — повірника всіх її мрій, думок як в особистім так і в громадськім житті була тяжким ударом. Відтак смерть чоловіка. Три сини в канадійській армії в другій світовій війні і темними ночами блукала вона в думках далекими дорогами за синами своїми.

Діти? Їх було четверо. Найстарша донька Надія замужня живе тепер в Каліфорнії, закінчила університет, син Тарас у Вінніпеґу, учитель, також скінчив університет, син Мирослав закінчив освіту в Торонті є окулістом, наймолодший — Зенон — механіком. Як мати, пані Боянівська горда з того, що всі її діти говорять рідною мовою, що знають своє письмо і люблять рідну пісню так само як і вона та їх батько любили.

Пані Боянівська живе у Вінніпеґу. Серед своїх дітей вона тішиться великою пошаною, живе у своїм домі самостійно і праця її вдома по душі. Шанує її й громадянство за її ідейність. При нашій розмові пані Боянівська висловилась так:

„Я радію тим, що ціле своє життя працювала для свого народу, що моїх молодих літ я не змарнувала надармо".

Н. Когуська

Ольга Франко
Портрет роботи Катерини Антонович.

культурно-наукового і національного розвою, завдяки чому Галичину признано п'ємонтом для цілої України.

Очі визначних людей України звернені на Галичину, вони бажають і свою частину праці перенести в ту країну, де свобода слова не заборонена, а цензура не така гостра. Багато з них приїздить до Галичини, щоб наочно побачити і почути правду про Україну. Редаґуючи 2-ий том Кобзаря Шевченка, Франко писав до Белея: що читання поем „Марія", „Сон", „Кавказ" зробили на присутніх у нього гостей сильне враження.

Імена визначних письменників, учених, громадських діячів України і Галичини стало на устах обох, чи то в справі їх писань чи в справі критики їх творів, чи заохоти до співпраці, чи в справі переписки про ріжні видання.

Нав'язані дружні відносини з О. Пчілкою і Драгомановим через дружину, скріплюються і Іван Франко в сталій з ними переписці, а часто ділиться з ними новинами родинного життя.

Під час своїх частих поїздок на село Ольга

Франко записує від жінок різні оповідання і перекази про цікаві події, потім Іван Франко використовує їх в своїх працях.

Відвідини земляків з України довели до арешту їх всіх разом з Іваном Франком. В тюрмі продержали його три місяці з закидом державної зради, але не знайшовши ніяких доказів цього безглуздого обвинувачення, випустили їх всіх. Він пише до своєї дружини, що осталась одинокою потіхою в цім тяжкім горю. Лист Ч. 170 в серпні 1889 року:

. . ."Лист твій дістав і велике тобі спасибі за нього. Слабість мою ти по часто вгадала, вона переважно моральна та не зовсім. Ночами болить мене голова, і раз у раз чую якусь тяжість. У мозку, немов там у мене камінь. При тім тоска у мене страшенна. Здається, що вся причина бездіяльності, брак воздуху. Ти помиляєшся, думаючи, що твої візити для мене прикрі, противно, по них я звичайно чуюся свіжішим, і для того бійся Бога, не роби мені того, щоб бувати рідше..."

Горем прибита Ольга думає, що в її сумнім обличчю він зможе вичитати докір, за це несподіване велике горе, але вона мужньо видержує цей удар. Примусова відсутність чоловіка залишає її разом з дітьми в скрутнім матеріяльнім положенню, але якось вона дає собі раду, а ще до того полагоджує всі його справи, перервані наглим арештом. Вона стало приносить йому до тюрми книжки, які він хоч при малім світлі читає, щоб хоч цим способом вирватись з гнітючого настрою.

Діти І. і О. Франка. Посередині авторка цих спогадів в дитячім віці Анна Франко Ключко.

Ольга Франко не залишає своїх поїздок на Україну. Вона їде, відвідуючи своїх рідних то до Києва, то до Харкова, при тім перевозить книжки, виконуючи тайні припорученння свого чоловіка в справах видань. Ціле літо проводить разом з дітьми в Колодяжнім в О. Пчілки куди відвозить її сам Іван Франко.

Іван Франко носиться з думкою зробити докторський екзамен, але через брак матеріяльних засобів, це відкладається з року на рік. Виснажуюча і маловартісна праця над коректами, а ще до того у наймах у чужих, підкопує його здоров'я (хворіє на очі) і його дружина настоює, щоб він цієї справи не відкладав. Вона бачить ясно, що тяжка виснажуюча праця по всяких редакціях і підпорядкування забаганкам людей дуже часто нетямущих, не зможе ніколи дати йому можливості, розгорнути свої здібності і уможливити творчу працю в такім обсягу, в якім він собі бажав. Він пише про своє рішення Драгоманову:

. . ."Налягала на мене жінка, щоб я конче здавав екзамен докторський."

Піддержка дружини була великої ваги, а від неї особисто вимагала великої жертви. Їй приходилося рішитися на ще більше обмеження коштів на прожиток, що і так ніколи не були достаточні, їхати на село до Нагуєвич, що означало працювати в полі чи при господарстві нарівні з іншими жінками, — але це все не відстрашувало її і вона настоює, щоб чоловік їхав до Відня. Під її натиском рішається Іван Франко остаточно. Але вирватись до Відня з того навалу праці, що насувалась на І. Франка з усіх боків, було дуже тяжко. Тим більше було тяжко залишати немічну дружину з часто хворими дітьми. Виїзд відкладається з місяця на місяць, з року на рік і тільки 30 липня 1892 року він пише в цій справі до Драгоманова: Ч. Л. „О" з — 30 1892.

. . ."Не знаю, що Ви скажете на плян, котрий ми уложили вдвох з жінкою. Плян се такий, щоб узяти мені на пів року відпустку від „Куріера", і поїхати у Відень послухати лекції Яґича і ще деяких професорів і зробити докторський екзамен. Правда й досі не знаю, на що мені той екзамен придасться, бо не сумніваюся, що навіть до приватної доцентури на львівськім університеті мене не допустять. Ну, та мені хотілось би пожити в Відні, повчитися у троха розумніших людей як Огоновський і, я рад се зробити тим біль-

ше, що редакція „Курєра" згоджується пусти ти мене..."

Короткими листами, скромними словами повідомляє Іван Франко свою дружину про свої блискучі успіхи на університеті, опісля екзамени для докторату, для якого він предложив дві праці. Листи повні жури і старання за стан здоров'я дружини і дітей, — він тяжко терпить, що залишив їх самих.

Його дружина бере живу участь в його досягненнях, а в його відсутність перебрала на свої слабі сили всю його велику працю, редагування видань, роблення корект, полагоджування тисячі його допоручень з Відня, залагоджуючи многосторонню кореспонденцію, відрікаючись цілковито самої себе, віддана цілковито інтересам свого чоловіка і його великому ділу, не нарікаючи і словом на тяжкі матеріяльні відносини. При тім всім повна посвяти, піклуючись своїми часто хворими дітьми.

Повернувшись з Відня, де серед великого душевного підйому, він писав свої десертації, де професор Ягіч серед ґрона професорів хвалив його українським ґенієм, повертає І. Франко в галицькі злидні. Побут у Відні вичерпав всі його матеріяльні засоби, а дружина вичерпана цілковито великою відповідальністю і недостатками, підпадає на силах, зламана хворобою не відмовляє дальшої помочі чоловікові в його редакторській праці в надії, що він осягне професуру на університеті і всі їх турботи і злидні скінчаться.

Але мимо блискучого докторського екзамену свої люди з заздрости доложили старань, що його габілітацію провалено.

Він і цей удар приймає з резиґнацією. . . і як так часто бувало виїжджає він на село, — це був одинокий вихід з тяжкого положення.

Брак сталого мешкання відчували вони з родиною дошкульно, але і тут вихід з положення находить Ольга. Вона рішається розлучитися з своїм особистим маєтком, своїм приданим, з чого завжди в найгірших хвилинах черпала допомогу, і на ці гроші будують вони хату; але це була тільки мала полегша.

Тяжкі переживання, жорстокі удари долі, що падали так часто на голову цієї жінки зламали її фізично і душевно.

Вона стояла обіч свого чоловіка, помагаючи йому всюди і все, жертвуючи всім, відмовляючи собі навіть того найменшого, на що має право кожна жінка, — задивлена в свій ідеал з молодечих літ, — вона вірно додержувала ті високі умови, що їх їй поставив Іван Франко при їх одруженню доки було сили, доки ослаблений дух не відмовився послуху.

Пройдені невзгодини життя, вічні розчарування скаламутили душевний її спокій, вона як і її чоловік відійшла від суспільного життя цілковито, звернувши всю свою любов і старання своїм дітям, і хоч хвора і безсила не перестає працювати для їх добра.

В хвилинах журби читає вона історію Старого і Нового закону, шукаючи в ній порятунку і спокою, а кожної неділі спішить з дітьми до церкви, так як це робила вона в дні її щасливого дитинства, ведена за руку мамою.

За що цінив її Іван Франко каже нам його вірш їй присвячений: якраз за те, що вона дала йому тепло родинного життя, яке людська злоба і заздрість розбили. Ось цей вірш, дорогоцінний камінь, який зложив Іван Франко своїй дружині в дарунок:

МОЇЙ ДРУЖИНІ

Спасибі тобі моє сонечко,
За промінчик твій — щире словечко.
Як промінчика не здобуть притьмом.
Слова щирого не купить сріблом.

В сльоту зимную, в днину мглистую
Я дорогою йду тернистою,
Кого я любив, ті забулися,
А з ким я дружив — відвернулися.

Відвернулися та й цураються,
З труду мойого насміхаються.
В порох топчуть те, що мені святе, —
А недоля й тьма все росте й росте.

Важко дерево з корнем вирвати,
Друга давнього з серця вигнати.
Важко в пітьмі йти, ще й грязюкою,
Де брехня сичить вкруг гадюкою.

Та як радісно серед трудного
Шляху темного і безлюдного
Вгледить — світить десь віконечко. . .
Так у горю нам щире словечко.

Тож за дар милий, а безцінний твій,
Що, мов цвіт, скрасив шлях осінній мій,
За той усміх твій не вдослід журбі
Спасибі тобі, Спасибі тобі.

Написано 31 січня 1887 року.

Вона була героїнею на тім місці, де призначила їй доля бути і в тім суть її життя.

Торонто, 15 квітня 1959 року.

Тарас Шевченко

НАЙМИЧКА

(Продовження)

Що ж то була за радість, як побачили вони, що Марко ходить! Лукія аж затремтіла з радощів, кинулася до свого Марочка, взяла його за ручечку й підвела до несподівано вщасливлених старих. Старі, невперемінки, почали водити його коло хати й доводилися до того, що Марко заплакав і крізь сльози промовив: „мамо, ка...". Старий Яким не тямився з радости, тішучись цим Марковим висловом:

— Так їх, сину, так! Бач, старі баби замучили бідну дитину! — говорив він, забуваючи, що він же ж сам найбільше мучив його оцією першою наукою.

Того таки року ,восени, по першій пороші, мисливці, гонячи зайця, підскакали до самого хутора, а що бідолашний заєць сховався від собак у хуторському гаю, то несамовиті псарі вирішили видобути бідне звірятко з гостинного хутора. Тому вони, підіхавши до воріт, почали голосно вимагати, щоб їм одчинили ворота.

Яким, накинувши на плечі кожуха, сам вийшов до них і, знявши шапку, спитав, чого їм треба.

— Відчиняй ворота, кажуть тобі, старий х а х о л !

Яким надів шапку і, не кажучи ні слова, пішов назад до хати.

— Що там таке за ворітьми? — спитала його Марта.

—Татарва набігла! — спокійно відповів Яким.

Ворота були, крім засува, замкнені на тяжку шведську колодку. Мисливці, мабуть, були трохи „з н а м о ч е н и м и м о р д а м и" (термін теж із їхнього лексикону); вони позлазили з коней і заходилися виважувати ворота; та праця була їм не по силі, і це ще більше їх розлютило. Яким вийшов удруге, а з ним — не втерпіли — вийшли Марта й Лукія.

Один із мисливців ускочив до двору через перелаз і, наміряючись гарапником, біг до Якима; та враз спинився, наче вкопаний, і гарапника дав долі. Це був гарний стрункий юнак, з вусами, що ледве засіялися. Це був безсердечний спокусник Лукії. Вгледівши її, він і руки опустив — так здивувався; але ж, схаменувшись, чемно звернувся до Якима:

— Слухай, дідусю! Коли вже не хочеш нас пустити до свого хутора пополювати, то пусти, будь ласка, хоч до хати трохи погрітися.

— Просимо ласкаво! — сказав привітно Яким.

— Просимо, панове, до двору, — гукнув мисливець на своїх товаришів.

Лукія, що пізнала його з голосу, швидше побігла до світлиці, взяла з колиски сонного Марка й перенесла до другої хати.

— Що це ти робиш? — спитала її Марта.

— Вони пяні ввійдуть до світлиці та розбудять його сердешного.

Лукія не помилилась: мисливці ввійшли до хати з галасом, несучи велику обплетену пляшку; вони досить нахабно звеліли дати собі закуски, посідали до столу та й заходилися „м о ч и т и м о р д и".

Молодий корнет випив тільки дві шклянки й більше не схотів пити; він усе водив очима по хаті, а потім спитав у Марти:

— Прешановна бабусю! Я бачив із тобою на дворі ще одну молодицю, — хто вона така?

— То Лукія, наша наймичка.

— Так оце, мабуть, колиска для її дитини?

— Ні, то наша дитина.

— Куди ж сховалася твоя наймичка? Ми ж не звірі, чого їй лякатися? — так питав чорнобривий, з кирпатим синім носом і довгими вусами, мисливець. Це був командир уланського ескадрону.

— Вона в другій хаті, порається.

— А чи не можна, голубонько, подивитися на твою наймичку? Вона, здається, гарна з себе, — мовив той самий ротмістр, закручуючи вуса.

— Така сама, як і інші люди. Та їй тепер ніколи, — відповіла Марта.

— Ну, панове! Запалюйте люльки та й гайда! Мабуть наші коні таки добре померзли. Бабусю, дай лишень нам огню.

Марта засвітила їм свічку. Мисливці позапалювали різноманітні люльки й вийшли з хати. Яким випровадив їх за ворота, побажав їм щасливого полювання й вернувся до хати.

Як тільки пішли непрохані гості, Лукія принесла Марка, що все плакав, поклала його в колиску й стала колихати, тихенько наспівуючи якусь пісню. Марко замовк і скоро заснув.

Яким довго сидів мовчки за столом, спершись на руки, а потім ледве чутно промовив:

— Бог його святий знає, коли оті улани підуть від нас. Прогнівили ми Господа милосерд-

ного! От уже четвертий рік стоять та й стоять, наче навіки тут оселилися. І що той дурний турок думає? Хочби швидше війну починав, то може б дав Бог, що й уланів од нас на війну вивели б, а то дурно тільки хліб їдять, — бо, бачите, дешевий. Ну, та хліб іще байдуже, у нас його, слава Богу, чимало, а з ними то вже гріх та й годі! От хочби й наші Бурта, — чи велике село? А люди добрі говорять, що вже третю покритку покрили.

Лукія здригнулася.

— Так, третю покритку! Чи ж то жарти? А як же воно батькові та матері безталанній? А їм бідолашним? Пропащі, навіки пропащі!

Лукія тихо заплакала.

— Плач, моя доню, плач! Ти ще, слава Богу, хоч московка, та все ж не покритка; у тебе ще зосталася хоч добра слава, а в тих бідолашних що зосталися? Сором, до самої могили сором!

Доки Яким проказував оцей свій монолог, Марта сиділа на скрині, підперши стару голову руками, а потім і сама заговорила:

— Так, Якиме, так! Вічна наруга, вічний прокліп на землі! А на тому світі що? Огонь невгасимий... сказано — блудниця.

— Ото ж то й є, що ти дурна баба: стоїш у церкві, а не чуєш, що отець диякон із євангелії читає?

— А що ж він там читає?

— А те, що Господь прощає всіх покаяних грішників, навіть і блудницю!

— Правда!... Правда, Якиме! От і Марія Єгипетська... як ти читаєш у житії...

— То-то ж бо й є... а от приподобилась!

— Не плач, дочко Лукіє! Тобі нема чого плакати, — ти чоловікова жінка. Нехай плачуть та моляться оті безталанні, а ти й без чоловіка знайдеш шматок чесного хліба... Але ж от що, — ну-мо обідати, а то за тими уланами й пообідати не вдасться...

Лукія мовчки накрила стіл чистою скатертиною, поставила сільницю, поклала паляницю й ножа на стіл. Яким, перехристившись, почав краяти хліб тоненькими скибочками, зробивши спершу ножем хреста на хлібі. Перехристившись, сіла за стіл і Марта, а Лукія насипала борщу в миску.

Заєць, собі на лихо, вискочив із хутора в поле саме в той час, коли Яким зачиняв фіртку й бажав мисливцям доброго полювання. Мисливці, побачивши свого косоокого ворога, загукали: „Гуджа, гуджа" й помчалися слідом за своїми хортами, аж сніговий пил знявся за ними.

Один із мисливців, проскакавши трохи, відстав від товаришів, спинив коня, трошки постояв, наче про щось міркуючи, потім махнув нагаєм і повернув коня на Ромоданів шлях.

Мисливець той був молодий корнет, що в хаті пив горілку шклянкою. Але це — недоречі: можна й горілку пить, і чесним бути, — одно одному не вадить. Та молодому корнетові, здається, горілка, а може й виховання перешкодило бути чесним, — саме тому, що він б у в б л а г о р о д н о ї породи.

Довго він їхав мовчки, наче глибоко задумавшись. Про що ж думав цей благородний юнак? Може він згадувва минуле, може він згадав свою провину перед простою селянкою, і совість гризе його молоду та вже попсовану душу? Та де там! Він усе промовляв сам до себе:

— От, біс її не взяв, як вона після пологів покращала, просто б е л ь-ф а м ! (мовчанка). Шкода, що не бачив хлопчика, а, мабуть, дуже гарненький; я пам'ятаю його оченята, — зовсім як у неї (знову мовчанка). А що якби на дозвіллі почати знову? Далеко, бісового батька, їздити — верстов із тридцять, принаймні!... А таки страх як покращала! І чого вона, дурна, втікла з свого села? Насміхаються... Велика біда! Посміються та й перестануть (знову мовчанка). Ба, чудова думка! Ескадрон наш один на два села! Гаразд! Пожертвую ротмістрові Мурзу, нехай переведе мене до третього „взводу", що стоїть в тому селі, як його?... Гурта, Бурта, чи що? Браво! Чудова думка! Тоді б я щодня міг бувати на хуторі. Чудесно! Ну, моя чорнобрива Лукієчко, загуляємо! Згадаємо колишнє-минуле! Гайда! Нема що довго роздумувати...

І він пустив коня навскач.

Проскакавши верстви зо дві він дав коневі відсапнути й знову заговорив:

— Гаразд, тільки як я розлучуся з „братами розбійниками"? День, другий, хай тиждень, можна їсти рябчика, але потім забажається й куріпочки. Автім можу принаймні раз на тиждень одвідувати свою завзяту братію, — воно буде різноманітніше, а тому й цікавіше. На тому й стане! Бож у таких випадках якась жертва неминуча!... Неси мене, мій коню баский!

І він шмагнув нагаєм по ребрах свого баского коня. Кінь летів усе швидше та швидше, зачувши, що близько село. В широкій, заметеній снігом долині, позначилася синя смуга, —

це було село, рідне Лукіїне село. Корнет ходою проїхав царину, а потім підтюпцем вїхав до села. Перша жива річ, що впала йому в око, був п'яний селянин, що ледве тримався на ногах. Корнет пізнав у ньому Лукіїного батька.

— Здоров був, дядьку! — мовив корнет, спиняючи коня.

— Змодорові були, ваше б л а г о р о д і є! — ледве промовив той, скидаючи шапку.

— А я знайшов твою Лукійку!

— Вона тепер не моя, а ваша! — відповів Лукіїн батько.

І з тим словом насунув на очі свою зруділу шапку й пішов, хитаючись, до своєї, давно вже немазаної хати. А корнет подивився йому вслід і промовив:

— Дурний мужик, а теж митикувати хоче!... і, взявшись у боки, поїхав селом ходою.

А дурний мужик без жадного митикування прийшов до своєї нетопленої хати, глянув на голі стіни й, ніби протверезившись, скинув шапку, перехрестився тричі й ліг на дубову, давно вже немиту лаву, промовляючи наче крізь сон:

— Оце тобі й постеля, старий дурню! Не вмів спати на перині, так тепер — на лаві, під лавою, в помийниці, на смітнику, в калюжі з свиньми спи, старий пянице! О Господи, Господи, твоя воля! А здається, така тиха, така плоха була! А от же обдурили мою сиву голову!

І він, непідводячи голови, вголос заплакав.

Хата була порожня, холодна; під лавою лежали порозбивані горшки та розтріпаний віник. По хаті валялися тільки рештки столу та ослону, а лави й решток не було видно. Коцюби, макогону, рогачів також не було видно біля печі, а попіл у печі намороззю припав. Пустка! Зовсім пустка! А ще недавно була це весела, біла, світла хата!

Де ж поділася принадна, скромна краса селянської хати?

Сорому своєї єдиної дитини, своєї Лукії, не пережила стара мати; плакала вона, плакала, потім занедужала та скоро й померла. Старий, поховавши свою бідолашну дружину, не встояв перед великим горем, — почав пити ,і за два роки пропив усе своє добро та вже добирався й до самої хати. Ось які бувають іноді наслідки оманливого пориву.

Довго ще він бурмотів напівсонний, аж замовк. Трохи згодом вибігла на середину хати миша з нори, покрутила голівкою і, мабуть, помітивши, що на лаві спить хазяїн, вернулася назад, ще раз оглянулася та й сховалась до своєї нори.

А на хуторі дні минали без особливих пригод. Марко виростав не днями, а годинами; зубки в нього прокололися без особливих припадків, як то з іншими дітьми буває; він уже почав ходити по хаті без допомоги лави чи ослону. А старий Яким цілими годинами дивився, як Марко ходить, та, милуючись ним, давав йому різні назви, як гайдамака, чумак, запорожець, а раз якось ненароком назвав його уланом, од чого Лукія здригнулась, зблідла й геть із хати вийшла. Марта ж, не помітивши Лукіїного збентеження, гукнула на Якима: „Перехрестись, божевільний, який він тобі улан!" і, взявши Марка на руки, цілувала й христила його, приказуючи: „Заступи й заховай тебе Мати Божа від усякої лихої напасти!" та, приголублюючи, почала класти його до колиски.

Лукія вернулась до хати, Марко заснув, і тиша запанувала в хаті.

Минув тиждень після описаної нами сцени. Яким, як звичайно, відпочивав па обіді, Марта також дрімала на печі, а Марко, озброївшись гарапником, що вмисне для нього сплела Лукія, й розмахуючи ним, бігав од столу до порога та від порога до столу. Лукія мовчки милувалася на свого сина. Вона з почуттям тихої радости дивилася на нього й не знала краю своєму щастю, та враз почула, що надвірні двері рипнули; вона здригнулась... За хвилину відчинилися й хатні двері, й до хати ввійшов по-мисливськи вдягнений корнет. Лукія скрикнула, вхопила Марка й вибігла з хати; він побіг був за нею та не міг її догнати.. Лукія сховалася в клуню, а він туди не зважився зайти, бо там були молотники.

Походивши трохи по подвірю, він вийшов за ворота, сів на коня та й поскакав у поле.

Марта, що дрімала на печі, спросоння скочила долі й, не бачучи в хаті Марка, ні Лукії, злякалася. За нею прокинувся й Яким, і вони обоє, не розуміючи, що сталося, дивилися одне на одного.

— Де Марко? — спитала Марта.

—Не знаю! — відповів Яким.

— Хто тут кричав у хаті?

— Не знаю! — відповів Яким.

—Ти ніколи нічого не знаєш! — мало не скрикнула Марта й вийшла з хати.

— А ти то добре знаєш, коли їдять, а тобі не дають! — сказав Яким, поволі встаючи з постелі.

Марта вийшла до другої хати, — і там немає ні Марка, ні Лукії; вона вийшла на двір і зустріла там перелякану Лукію, що йшла з клуні. А сердешний Марко посинів з холоду й голосно-голосно плакав.

— Бога ти не боїшся, Лукіе! — гукнула Марта. Ну, як таки можна бідну дитину носити на такий холод; бачиш, як воно, сердешне, посиніло. Дай його мені... Та що це тобі на думку спало, скажи мені, ради Матері Божої!

— Я злякалася... — ледве промовила Лукія.

— Якого ти дідька там ізлякалася?

— У нас у хаті був...

— Хто ж там у нас у хаті був?

— Улан неначе, — пошепки мовила Лукія.

Вони ввійшли до хати.

— Що таке з вами трапилось? — спитав Яким.

— Лукія каже, що в нас у хаті був улан.

Яким засміявся і спитав:

— А вовка з уланом не було?

Лукія на його жарт не відповіла. Марка сяк-так заспокоїли, а старий Яким знову почав посміхаючись:

— Ну, скажи, Лукіе, який це до нас улан приходив: рудий, сірий, чи волохатий? А бодай же тебе, Лукіе! От насмішила, так так!

І Яким щиро зареготався.

Лукія мовчки всміхалася, а Марта, гойдаючи колиску, нишком говорила:

— Цить! Дитину збудиш своїм клятим сміхом; воно, бідне, тількищо оченятка заплющило.

— Та як же його не сміятись? Бач, вовкулака, чи той, як його, — улан рудий до хати заходив...

— Та нехай собі й заходив, тілько ти цить, — сказала Марта, безперестання гойдаючи колиску.

Не минуло й дня, щоб старі не глузували з бідолашної Лукії; так воно було, аж поки корнет не навідався до них удруге, а це сталося саме через тиждень.

Старі й Лукія тішились, дивлячись, як Марко тягав за собою візочка, що його Лукія з редьки зробила, та поганяв себе нитяним гарапником. І от не встиг він од столу до дверей перейти, як двері відчинились, і до хати ввійшов корнет та мало не збив і зніг „чумака" Марка. Лукія кинулась до дитини, вхопила її та притьмом геть із хати, Марта вибігла за нею, а корнет, скинувши шапку, поздоровкався з Якимом.

— Доброго здоров'я! — відповів Яким, встаючи.

— Чого це вони в тебе такі дикі?

— Та що вже там, добродію! Сказано баби, а баби, що кози: як побачить чоловіка, то й ну скакати. Дурні хуторянки, жадного звичаю не розуміють.

—А я сьогодні пополював трохи та й тебе старого відвідав, — сказав корнет, сідаючи на лаві.

—Дякуємо щиро; просимо сідати. Може ваша ласка пополуднувати? У нас по-простому, та ви, міркую, полюючи таки зголодніли?

— Так, воно б не пошкодило, бо я таки досить голодний, зранку нічого не їв.

—Отож то; посидьте трошки ,а я піду пошукаю своїх диких хуторянок.

І Яким вийшов із хати.

Корнет, зіставшись на самоті, пройшовсь разів зо два по хаті й спинився біля колиски.

— Ба! Чудова думка! — прошепотів він і, діставши з гаманця червінця, поклав його в колиску під подушку; ледве встиг він ізнову сісти на своє давнє місце, як до хати ввійшла Марта, мовчки вклонилася гостеві, дістала чисту скатертину, застелила стіл і почала мовчки готувати полуднувати. За кілька хвилин увійшов до хати Яким, кажучи: „Хоч кіл на голові теши, не хоче ввійти до хати, та й годі!"

— Хто це не хоче до хати? — запитав мисливець.

— Та наша наймичка; така дурна, наче людей зроду не бачила.

— А не йде, то хай собі не йде! — сказала Марта: ми й без неї вправимось.

Приготувавши все на полудник, вона вийшла з хати.

— Прошу, як ваша ласка, сідайте до столу та пополуднуйте ,що Бог послав, — сказав Яким, сідаючи на ослоні.

— Гей, а я й забув, що в мене роменська кизлярка є!

І корнет вийняв із мисливської торби пляшку з горілкою та поставив на стіл.

— Не турбуйтеся, будь ласка, добродію, воно в нас, щоправда, й своя є, та ми з старою мало вживаємо, а тому й добрих людей часом забуваємо почастувати.

Яким хотів устати, та мисливець його затримав.

— Стривай, стривай, дядьку! У вас такої нема, а в мене справжня кизлярка! — і він вийняв із торби срібну чарку. (Далі буде)

Анна Скуба

ПРИНАЛЕЖНІСТЬ

Промова виголошена на членськім прийнятті в Едмонтоні.

Цього року наше товариство створило новий комітет під назвою „Комітет Членства", якого я маю честь очолювати. Головним завданням цього комітету є побільшити наше членство, особливо між молодшими жінками. Тут вкоротці хочу сказати про обовязки членкинь а також чому ми повинні належати до нашого товариства, відділу Союзу Українок Канади при Катедрі св. Івана.

Обовязком кожної членкині є брати активну участь в зборах, підприємствах та комітетах нашого товариства, платити точно членські вкладки і взагалі поступати за статутом Союзу Українок Канади. Однак обовязки нашої членкині на тім не кінчаться. Всі знаємо, що першим обовязком кожної членкині є родина і дім. Тут починається її найважніший обовязок. Членкиня Союзу має держати високо прапор, який вручили її предки, бо вона є живим звязком між минулим і майбутнім і не лише ті далекі предки, що жили в Україні, але вже ті в Канаді наші батьки, які створили великі культурні і громадські цінності з надією, що їх дальше будуть плекати і розвивати наступні покоління. Тут особливо маю на думці тих, що родились і виховались в Канаді. Ми мусимо знати де ми належимо, але не тільки знати а й відповідно поводитись. Будучи українського походження, ми не тільки маємо повне право до культурних цінностей свого народу, але й відвічальність за них. Кожна наша членка повинна учитися говорити по українськи і вчити своїх дітей української мови, історії, літератури, розуміти культурні вартости і віру своїх предків.

Будуть такі, що спитають: „чому ми, друге чи третє покоління українців в Канаді мусимо клопотатися таким тяжким завданням, коли ми знаємо, що є інші товариства, де ми можемо належати й які не ставили б перед нами таких строгих вимог?"

Щоб відповісти на таке питання, що з ним нам приходиться часто стрічатися, скажемо, що причин, чому ми повинні належати до українського товариства є дуже багато. Отже першим моїм аргументом є п'ята заповідь Божа, яка каже: „Шануй батька свого і матір свою".

Коли наші родичі живуть, перед нами є багато способів, якими ми можемо віддавати їм пошану, але найбільше радість для них є таки та, коли діти не віддалюються від них духово, коли з достойністю визнають себе українцями, коли перебирають на себе ті народні обовязки, які вони започаткували в цім краю. А коли родичі навіть і відійшли вже з цього світу, то після заповіді Божої нашим обовязком є шанувати все те, що було для них святим.

Погляньмо в історію наших батьків вже на цій землі канадійській, коли перші українські поселенці приїхали до Канади. Цього року буде якраз 70 літ. Це були наші предки, наші батьки. Вони мали певні наміри, коли вибралися в чужу країну, а знаємо добре, що найбільшим їх бажанням було те, щоб їх діти мали краще і повніше життя. Хто ж були ці наші предки? Не були вони аристократами, ані багачами — були це селяни, про яких так благородно описав Ілля Кириляк у повісті „Сини Землі". Вони були правдиві сини землі, які нам до світу стежку топтали.

Приїхавши до Канади, зустріли вони холодне привітання незнаної чужини, чужих людей, які ставились до них з недовір'ям. Багато перешкод перебороли вони і своєю тяжкою працею, своїми зусиллями поставили нас на високім становищі, піднесли нас в очах наших співгорожан.

Вони змогли це зробили, бо мали ціль у своїм житті — вони любили своїх дітей, любили й своїх батьків, любили народ свій і про нього ніколи не забували, вони уміли шанувати п'яту заповідь, а для нас збудували і показали перед світом всю красу і велич рідної культури. І за для того шанує сьогодні в Канаді канадійське суспільство українців. Тепер питання, яку пошану ми маємо до наших батьків і що готуємо для наших дітей?

Мабуть, що є між молодшим поколінням українців такі, які чуються, так, що коли вони будуть працювати в українських організаціях, то вони будуть менш лояльні канадійській державі. Однак це є мильна думка. Канадійська нація складається з різних етнічних ґруп і для добра самої Канади науковці досліджують культурні вартости тих ґруп і вважають їх дуже цінними для самої Канади. Всюди чуємо заохоту до вивчання матірної мови, до задержання традиції, звичаїв. А от хоч би взяти наші свята — головно Різдво — немає іншого народу, що мав би таку силу традиції і красу звичаїв, як українське Різдво. Коли засядемо до Святої Вечері, то відчуваємо, що засіла тут не лише своя родина, але весь рід наш, весь український народ зі всіх віків і з цілого світу злучується в одно в ту урочисту хвилину.

І чи не було б це гріхом, коли б ми одцуралися і забули шанувати все те, що батьки наші нам передали і заміняли нашу Святу Вечерю на „потейто чип енд дип"?

Погляньмо на сьогоднішній світ — наша модерна транспортація дає нам скорий і легкий доступ до широкого світу. Тому сьогодні більше як коли є потреба знати більше як одну мову. Коли будемо знати українську мову, будемо мати легкий доступ до всіх 12 словянських мов. Економічний розвиток Канади є такий багатий, що ми і наші діти можемо поїхати і побачити своїми очима ту прекрасну країну наших предків, яку ми досі бачили у словах Шевченка і в його незмірній любові до тої країни і її народу.

Сьогодні, може більше як коли ми маємо той обовязок виховати нового українця в Канаді, який згубив слід своїх батьків. І тут наше товариство власне має велике завдання. Подам ось такий примір: Кожний добрий господар ставить пліт і ним обгороджує своє подвіря, своє поле. Такий є природний звичай. Коли той господар розбере свій пліт, або не подбає, щоб його поставити, чи навіть дозволить кому будь той пліт знищити то пустить ту частину землі, яка зветься подвірям, знищить межу і вже не буде знати де його поле а де чуже. Пліт і межа це важний закон і велике добро, яке не можна кому будь безкарно нищити.

Тим я хочу сказати, що кожний народ має своє культурне майно, свою церкву, свою мову, свою історію. Все те є його культурним подвірям, його грядками де садить і сіє і плекає духовий хліб, духову поживу для нації.

Наше товариство, наша організація Союз Українок Канади, це є наше культурне подвіря, що сторожить й охороняє наше духове майно. Наше товариство це та межа, що показує й учить нас, що є наше а що сусідське. Ніколи ми не зможемо чутися так вільно на сусідськім подвірю як на своїм власнім. Тут і пригадаймо собі слова Шевченка, який, у своїм посланні до нас каже:

Не шукайте, не питайте
Того, що немає
І на небі і не тільки
На чужому полі.
В своїй хаті — своя правда
І сила і воля.

Стефанія Бубнюк

10-річчя редакторської праці

Організація Українок Канади (ОУК) відзначила 10-річчя редакторської праці редакторки „Жіночого Світу" пані Стефанії Бубнюк.

Величаве прийняття в її честь відбулося в неділю, 7-го травня в залі УНО на Ст. Боніфас. Крім членів УНО та братніх організацій були присутні запрошені гості, які репрезентували певні установи.

Між численними привітаннями промовляли представники від таких установ як УВАН Осередок Культури й Освіти, КУК, Комітет Українок Канади. Зложено привітання від редакції „Промінь", від льокальних організацій та багато інших.

Поверх 80 привітальних листів і телеграм наспіло з різних частин Канади — від відділів, поодиноких членів та визначних громадських діячів. Всі вони тепло і щиро вітали редакторку „Жіночого Світу" оцінюючи журналістичну працю своєї редакторки та її посвяту для справи. Слово пані Стефанії Бубаюк закінчувало святкову програму.

Учасниця

З ОРГАНІЗАЦІЙНИХ ПОЇЗДОК

Відділи Союзу Українок Канади в Британ Колумбії відвідала в організаційних цілях голова пров. екзекутиви Союзу Українок на Альберту і членка центральної управи пані Калина Засійбіда. В обіздці відділів вона була від 21 до 28 травня. В своїх відвідинах відділів, пані Засійбіда порушила ряд організаційних справ та відбула наради в деяких плянах праці на місцях.

Our English Section

Olenka Negrych

SEVENTY YEARS AGO

They left their native land to search for freedom which they did not have. They left their beautiful homeland to escape the poverty which foreign domination enforced upon them. Leaving the cradle of their spiritual and physical existence, they set out across the ocean in search of a future which was not stifled by foreign occupation, dictatorship, and greed.

These were our pioneers. Selling the little they had and packing the basic necessities, they set out into the unknown. Fearfully, no doubt, as many have not been beyond their native village. And yet, because of this very reason, they set out bravely to face the life their people have never faced before.

It took courage. But along with this courage came hope which inspired courage in the hearts of these people. A hope which promised a better life somewhere in the mysterious unknown.

After a month's travel they arrived at their destination. They were faced with insurmountable forests, swamps, and clouds of mosquitoes. How many a heart must have cried out to God for protection and help in this foresaken wilderness; how many a heart must have cursed the decision to leave their native land; how many a heart must have prayed for a miracle which would take them back home.

A miracle did come. It appeared in the form of human courage, fortitude and almost superhuman endurance. Years passed, bringing more and more acres of bald earth to meet the rays of the sun and to reward the pioneer with grain and food. Little thatched, whitewashed homes appeared, marking distinctly the Ukrainian settlements, which expanded, bringing hundreds of acres of cleared land for Canada and a brighter future for the pioneers.

Inside each little home was the heart of pioneer life, the pioneer mother. Her womanly hands were not too delicate to help with the clearing of land, nor too rough to execute the womanly chores of the household. Her brave heart faced many weeks of loneliness in the wilds while her husband walked to the nearest town, often farther than fifty miles away, for a bag of flour.

Hard work and bitter experiences did not harden her mother's heart, but brought out its finest qualities. She continued to be the typical devoted Ukrainian mother, and the prosperity of many a pioneer home was indebted to her. Almost always she was responsible for the spiritual growth of her family. True, the sad conditions in Ukraine gave her very little or no opportunity to receive a training for this task, but she possessed the sound common sense which her people had developed during the centuries, and she carried the essence of the Ukrainian culture in her heart. She sang Ukrainian songs to her children and she taught them to pray. If there was no Ukrainian school and she herself could read and write, she shared this knowledge with her children who soon grew up and helped her bear her burden.

Some of her children remained on their father's homestead. Others left home to work in the towns and cities. Still others were thirsty for the education which their parents could not obtain. Working physically in summer and studing in winter, these sons and daughters of Ukrainian pioneers achieved education and positions which displayed the latent potencialities of the Ukrainian peasants who were deprived of these opportunities by their subjugators in their native land.

Most of us are familiar with the raw life of the pioneer because we are separated from it only by one or two generations. Generally speaking, fate had chosen our parents and our grandparents to make many a new trail in the Canadian West. This fact evokes a certain pride in our hearts, a thankfulness and an appreciation for a task well done.

We still await some future historian to fully evaluate the Ukrainian pioneer's contribution to Canada. No doubt the thousands of acres of forest land cleared, the swamps drained, and the pioneer's sons and daughters who have become good citizens of this country are the main contributions.

The Ukrainian pioneers have gained the respect of the Ukrainian people all over the world. Foreign oppression thrust them into

Canada, and they became her loyal citizens. Their moral obligation towards their homeland and people inspired them to give their children an excellent upbringing, to establish national organizations, build churches and other institutions. They laid excellent foundations for the Ukrainian life in Canada, a difficult task midst difficult circumstances accomplished almost beyond reproach.

But we cannot fully appreciate the achievements of the Ukrainian pioneers in Canada without paying due respect to their leaders. It is often said that the fate of a people depends on its leaders. This is especially true in this instance, for many of the Pioneers' achievements have been initiated and inspired by their leaders who towered above the gigantic forests and the grim hardship of a pioneering life, and radiated the warmth of spiritual inspiration, assuring the pioneers of their purpose and success. These leaders were the guiding light to the pioneers who were surrounded by toil and blinded with care. Bringing education and knowledge into their homes, these leaders often awakened the national consciousness in these people and nourished it with their teaching and advice.

These few people who played such an important role in the formation of Ukrainian life in Canada rose from the ranks of the pioneers. They were high school students in their twenties who were not trained for leadership which they were required to give. They saw their peoples' desparate need for a guide who would interpret the new country's laws and who would speak in their defense. Driven by sympathy for their countrymen and by a responsibility towards their subjugated homeland, these individuals assisted many a pioneer in escaping the numerous influences which were only too ready to use him for their selfish purposes.

Such names as Rev. Wasyl Kudryk, Myroslaw Stechishin, Jaroslaw Arsenych, Petro Woycenko, Taras Ferley and many others are immortal in the history of the Ukrainian pioneers in Canada. Their speeches and articles published in the first national newspaper, the "Ukrainian Voice" mirror the fervor and enthusiasm with which these men attacked the problems which confronted their people. They did not toil for financial renumeration or personal fame. Their work was mainly a self-sacrifice for the good of their people. It is often remarked that if our people had one-fourth the stamina they had forty years ago, the numerous problems which confront our national life today would be non-existent.

Today, seventy years after the Ukrainians set foot on the Canadian soil, we continue to build our life on the foundations which our pioneer fathers had built. The accomplishments of our pioneers arouse our admiration. They also remind us that it is our duty to carry on the work which they devoted their lives to. The seventy intervening years have greatly altered our means, but our goals remain unchanged. As Ukrainians we have much to fight for, and infinite goals to achieve. Our children and grandchildren doubtlessly will compare our achievements with those of our pioneer predecessors. Let us make an attempt to be worthy of them.

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

IV

MOHYLIANKY—PIONEERS OF ORGANIZED MOVEMENT

Mohylianky pioneered the first organized movement amongst the Ukrainian women in Canada. The efforts of this young, ambitious group eventually led to the formation of a national organization — Ukrainian Women's Association of Canada.

Who were the Mohylianky? Mohylianky were members of a female student club at the Institute of Petro Mohyla in Saskatoon. Since the Institute's organization in 1916, students who resided within its walls were supervised and trained to participate in organized cultural activities, especially in those of Ukrainian nature. The Institute's aim was to train and develop leadership qualities in its personnel.

Prior to the formation of Mahylianky, the Institute boasted of an active and successful Students' Council — Kameniari, which consisted of members of both sexes. In time, due to mixed interests, it was branched off into two separate clubs. Mohylanky were organized in 1923, adopting a namesake of princess Raina Mohyla.

The program of this youthful club consisted of oratory, debates, character sketches of noted historians and authors. Handicrafts of native significance, such as needlecraft and decorating Easter eggs occupied a considerable portion of the program.

Though the whole membership group participated earnestly within the club work, yet, there were some who stood out more prominently

than others. One of the more progressive and leading members was Savella Stechishin, who may perhaps be credited with being the initial instigator of the Organization's movement. Others, who played decisive roles were Dotsia Yanda, Charytia Kononenko, Maria Madiuk, Tetiana Kroiter and Maria Hryniuk. These intellectual, nationally-minded, foresighted individuals who visualized the necessity and advantages of organizing womenfolk, applied all efforts in achieving this goal.

Having a purpose to fulfill, the Mohylianky pursued to broaden their activities outside of their own circle. In the fall of 1923, through their efforts, especially of Savella Stechishin and Tetiana Kroiter, women's club of O. Kobylianska was formed in Saskatoon. Records state that this was the first known club of its kind in existence at that time. Other clubs began organizing shortly, starting a chain reaction.

It is, perhaps, fitting to mention a sequence of world events that somewhat influenced and hastened the formation of a national organization. Coinciding in time, a Ukrainian National Women's Council, headed by Prof. Sofia Rousova, was functioning in exile in Prague. Both these organized movements, though separated by vast distances, kept contact with each other's activities. In fact, Madam Rousova had requested the Saskatoon Women's Club to finance a trip for their delegate to the International Council of Women to be held in Washington, U. S. A., in May of 1925. To this request our Canadian members responded favourably, feeling proud that their sisters from across the ocean would have an opportunity to express and present their crucial problems to the cultured women of the world. It was also at this corresponding time that the Ukrainian Women's Association of America became nationally organized. This sequence of events stepped up the desire of Canadian women to follow suit in organized life.

To further the endeavours in achieving a national organization, Mohylanky and their supporters sponsored in 1925 a special women's session to be held jointly with the annual convention of the Institute of Petro Mohyla. A guest speaker, Mrs. Leonida Sluzar, was invited. In her address, Mrs. Sluzar dealt with the role a woman plays in family and public life. She stressed the tremendous importance placed on education of women and on their participation in organized activities, leading up to the necessity of unity on national level.

Throughout the course of the following year articles were published from time to time in the Ukrainian Voice, appealing to the women to join organized ranks and informing about another meeting to be held late that fall.

Also, during this year a tragic event occurred which alarmed Ukrainians the world over. The Ukrainian general, and head of the Ukrainian National Republic, Simon Petlura, was assassinated by a communist agent in Paris. This incident aroused much concern and alarm, inciting Ukrainians to stand in defence and protect their rights, fully realizing that only through unity could strength be achieved.

On December 25, 1926, some 100 women delegates inspired with loyalty and patriotism attended the organizational meeting. Their endeavours and dreams were successfully climaxed in the formation of a national body — Ukrainian Women's Association of Canada.

High tribute is due to the members of the Mohylianky, for it was mostly through their untiring efforts and keen foresight that paved the way to broader and brighter horizons for their womankind. They laid the cornerstone of the Association's structural frame, which eventually branched out into a network of clubs, located across our wide Dominion of Canada. Most of the original Mohylianky are still in our midst, prolonging activities started some thirty odd years ago.

Elizabeth Bilych.

Mrs. Lebedovich's informative talk at the Women's Institute

At the invitation of the Roblin, Man. Women's Institute, one of our younger members of the Ukrainian Women's Association of Canada, Mrs. Martha Lebedovich, gave an interesting and graphic talk on „Ukrainian Handicrafts" to a special gathering of women from Roblin and surrounding district, on April 20th.

Supporting her talk, in which she also touched briefly the history, the geographic location of Ukraine, and the culture of its people, she brought with her samples of different types of handicrafts, many of which are used in our homes as decorative pieces. These included pieces of embroidery and samples from the museum in Winnipeg, Easter eggs, woodcarving and ceramics. Mrs. Lebedovich also explained the aims and objectives of the Ukrainian Women's Association of Canada, emphasizing the museum

З Кампанії на „Промінь"

ЩО МОЖЕ ЗРОБИТИ ОДНА ОСОБА

В попереднім числі „Променя" ми повідомляли, що кампанія за новими передплатниками продовжується на травень і червень. Перед нами ще цілий місяць часу, ще можна багато зробиит, поки буде офіціяльно проголошений вислід кампанії. Цим самим апелюємо до відділів і членства включитись у кампанію за новими передплатниками „Промінь".

Не тільки відділи, але й одна особа може багато зробити. За приклад може послужити членка відділу ім. Л. Українки у Вінніпеґу пані Клементина Пасічняк — вона добровільно (без спеціяльного припоручення) взялась до праці — сіла біля телефону і за кілька днів придбала 26 нових передплатників.

Поодинокі наші відділи у різних провінціях зробили все що було їм можливо у своїй місцевості — виказ їх повної праці буде поміщений на закінчення кампанії. Постарайтесь, щоб ваш відділ входив у спис тих, що причинилися до успіхів кампанії.

Нових передплатників придбали:

(Спис лише тих імен, які зголосили свою працю через редакцію у Вінніпеґу).

Пані Клементина Пасічняк — Вінніпеґ 26
(Відділ ім. Л. Українки).

Д-р Віра Якубовська — Ню Торонто, Онт... 8
(Відділ ім. Софії Русової)

Пані Анна Ґорецька — Торгилд, Алта 1
(В подарунок для пані А. Прийми 1
Пані Марія Костів — Ґримсбі, Онт. 1
Відділ ім. Св. Ольги — Сірко, Ман. 1
Пані Ольга Войценко — Вінніпеґ, Ман. 1
Добр. Софія Стратійчук — Летбридж, Алта. 1
Пані С. Дацьків — Ґрімсбі, Онт. 1
Пані Р. Супрун — Вінніпеґ 2
(Відділ ім. Ольги Кобилянської)

ВИКАЗ ПОЖЕРТВ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ПРОМІНЬ"

Пані М. Гоменко, Монтреал, Кве. ..... .50
Пані Н. Фігуш, Ванкувер, Б. К. 1.50
Пані Анна Кокор, Нияґара Фалс, Онт. 1.50
Пані Теодота Клим, Едмонтон, Алта. 1.50
Пані А. Журавецька, Рут Лейк, Ман. 1.50
Пані С. Дацьків, Ґримсбій, Онт. 1.50
Пані М. Костюк, Мусідора, Алта. 1.00
Пані В. Кузик, Вінленд, Онт. ..... .50
Пані П. Шапка, Беліс, Алта. ..... .50
Пані Юстина Стефин, Ґрімсбі, Онт. 2.00
Пан Ґеоргій Маріян, Вінніпеґ, Ман. 1.50
Пані Анна Копач, Едмонтон 1.50
Ірина Козаченко, Дітройт, ЗДА. 1.00

collection which helps to perpetuate Ukrainian Handicraft here in Canada. It was quite evident the interest her informative talk stimulated by the numerous questions and remarks which followed. The samples and articles she brought with her were avidly examined and greatly admired.

The Women's Institute has much in common with the Ukrainian Women's Assoc. of Canada in that its motto is "For Home and Country" directing its aims on adult education. It was fitting, therefore, that a talk of this nature should be given on an occasion when it could reach so many women in the district. This type of work is very necessary to inform the younger non-Ukrainian women about Ukraine and its culture, and at the same time bring to their attention the aims of our parent organization. It is hoped that similar talks will continue to be given by members of our Association throughout the Dominion.

Frances Novosad.

Організаційна поїздка

ПОЇЗДКА ПО ВІДДІЛАХ НА СХОДІ КАНАДИ, голови Союзу Українок Канади пані С. Пауш з нагоди Конференції Національної Ради Жінок Канади, що відбудеться у Виндзорі, Онт. в днях 5-9 червня 1961 року:

Монтреал, Кве. — середа, 31-го травня
Лашін, Кве. — четвер, 1-го червня
Оттава — п'ятниця, 2-го червня
Виндзор — неділя, 4-го червня
Лондон — неділя, 11-го червня
Брентфорд — понеділок, 12-го червня
Ватерфорд — вівторок, 13-го червня
Ст. Кетеринс — середа, 14-го червня
Ґримсбій — четвер, 15-го червня
Наяґара Фалс — п'ятниця, 16-го червня
Гемилтон — субота-неділя, 17-18 червня
Торонто — понеділок, 19-го червня
Лонґ Бренч — вівторок, 20-го червня
Ошава — середа, 21-го червня
Содбурі — четвер, 22-го червня
Форт Вилліям — неділя, 25-го червня
Форт Френсес — вівторок, 27-го червня

Відділ для дітей

Хороша погода

Сонячно

— Чи добра погода? —
спитала Маринка.
— На синьому небі
нема ні хмаринки.

Всміхатеься сонце.
Усе зацвіло.
І ллється у вікна
весняне тепло.

А люди веселі
спішать працювати:
копати городи,
поля засівати,
щоб сил набирались
зернинки малі
у сонцем зігрітій
вологій землі.

Яскраві кульбабки
на луках розквітли,
підводять голівки
до сонця і світла.

На луки зелені
біжить дітвора.
— Хороша погода!
Весела пора!

Наталя Забіла

Куди сонце ховається на ніч

Сонце заходило вчора, позавчора і так щодня. Де воно дівається? Питав Катрю — не сказала. Треба буде діда Івана спитати, — він знає, він усе знає.

Тарас стояв над яром обличчям на захід, де сонце червоною жариною спускалося на землю, і сам до себе промовляв.

— Що ти там бубониш?

Тарас махнув рукою, побіг на подвіря.

Катря старанно підгортала картоплю на городі, поспішаючи, щоб за сонця закінчити грядку. Вона співала пісні, одна одної кращі, та тільки сумні-сумні.

Сонце сіло перше на вишню, а далі — сховалось. Ось-ось мало погаснути на небі, принести людям вечір і спочинок. Тепер пізно було співати „Сонце низенько, вечір близенько", бо вечір уже спустився на землю.

Глянула Катря, а над яром Тарас стояв, втупивши погляд туди, де сонце сховалось.

— Куди поділося сенце?

— Сонце? Сонце зайшло.

— Воно лягло спати?

— Лягло спати.

— Сонце заплющило очі і стало темно? Правда, мамо? . . А де воно спить?

— Таке тобі треба знати! Ти ще малий. Підростеш — узнаєш.

— Е, мамо, я хочу тепер знати.

Мати простелила рядно під призьбою на траві. Катря винесла вечерю, і вся сімя з деревяними ложками сіла навколо великої черепяної миски. Сімя була чималенька; прийшов дід Іван з бабусею, батько, мати, Микита, Катря, Ярина, Тарас. Маленька Марія у ночвах на призьбі голос подавала.

Тарас хотів діда поспитати, куди сонце ховається на ніч, та він, повечерявши, зразу ж пішов до своєї домівки.

Прибрали миску, ложки, розійшлися хто куди, тільки Тарас, лягши горілиць на ряднині, питав у батька:

— Тату, а в сонця є діти?

— Звичайно. Глянь, небо сіється зірками.

Зійшов повнолиций місяць.

— Сонце — батько, місяць — мати, а зірки — діти . . . Правда тату?

— Нехай буде так.

— Ні, я хочу справді знати.

— Хай буде тобі справді.

Тарас, лежачи, лічив зорі, збився і знову лічив. Знову збивався. А небо все більше і більше сіялось повиті зірками.

Дмитро Красицький.

З книжки „Дитинство Тараса".

Звіт Пров. З'їзду Союзу Українок в Саскатуні

Провінціяльний зїзд відділів Союзу Українок Канади в Саскачевані відбувся в Саскатуні 31-го березня, 1961 р. в будинку Інституту П. Могили.

Відкриття зїзду попередила молитва, що її провів Всеч. о. В. Сенишин, ректор Інституту.

Зїзд офіціяльно відкрила голова пров. екзекутиви на Саскачеван пані Ольга Андрущак. Привітавши гарне число присутніх делєгаток і гостей а зокрема голову Союзу Українок Канади пані С. Пауш, зясувала вкоротці цілі і завдання зїзду. У своїм привітальнім слові, пані Андрущак сказала: „Ми зїхались, щоб зробити певні рішення, бо хоч наша праця за минулих 35 літ увінчалась успіхами, ми мусимо дивитись в будучність і свою працю поширювати поза домом. Ми не лише льокально, не лише при наших церквах повинні працювати, але повинні виявляти своє зацікавлення далеко ширше.

До Президії увійшли пані: С. Пауш, Р. Драґан, Й. Михайленко і М. Савіцька. До номінаційної комісії увійшли пані: добр. Сенишин, М. Савіцька і М. Бурак. До резолюційної комісії були вибрані пані: М. Мадюк, добр. Слюзар і О. Андрущак. Привіти зїздові зложили слідуючі делєгатки і гості пані: Матковська з Принс Алберт, Котелко з Кадворт, Гарасимюк з Тіодор, Р. Драґан з Саскатуну, М. М. Калин з Гефорд, Рипак з Винярд, Ворох з Норт Бетлфорд, Ковалик з Йорктону, Лютик з Норт Бетлфорд, Марковська з Мічам, добр. Слюзар з Канора, М. Павлик з Блийн Лийк і Кридор, Талпаш з Бюкенан, Романюк з Вимір і Полович з Ватсон.

Тепер слідували звіти референток: добр. Сенишин, реф. освітно - культурна, висловила завваги, що вона зібрала як відвідувала відділи в Саскачевані.

Членки С. У. К. повинні бути свідомі цілей і обовязків і історії своєї організації. Кожна членка повинна обовязково знати статут Союзу. Як членки будуть свідомі, то й їх діти будуть знати хто вони. Бо наші завдання — головні цілі є застановлятися над сучасним і майбутнім нас і наших дітей.

Пані М. Мадюк, реф. архіву, привітала зїзд і хоч багато по відділах не виїздила — однак збирає записки — подій і праці наших відділів до пров. архіву. Вона пояснила що таке архіви і закликала всі відділи вибрати собі реф. архіву і зберігати всякі інформації свого товариства.

Пані Р. Драґан, реф. стипендійного фонду, повідомила що фонд збільшився, що відділи висилають свої квоти — також повідомила що вечером під час бенкету будуть вручені дві стипендії.

Пані А. Данильчук, реф. Молодечих Відділів СУМК і Драматичних Змагань, — звіт перечитала добр. Слюзар з Канора, Саск. В звіті підкреслила що обовязки реф. обмежені як нема співпраці з відділами. І референтка закликає відділи повідомляти її про свою молодь, і про працю по відділах.

Пані Й. Михайленко, реф. надзірної ради СУМК пояснила зміни у статуті СУМК. Згадала що надходить здвиг - джемборі СУМК-у в Саскатуні і закликала, щоб священики як також і членки С.У.К. входили в програмові Комітети помагати нашій молоді — бо наша молодь потребує нашої помочі.

Слідували листовні привіти від окружної представниці М. Сохацької з Норт Бетлфорд, від пані М. Саранчук, відділу Витків, Саск., і від пані Вівчар, відділу з Мелвил, Саск.

Це закінчило ранішню сесію зїзду.

По обіді — вперше — зложила привіт і промовляла голова Союзу Українок Канади, пані С. Пауш. Привіт і найщиріші побажання зложила пані Пауш від централі, і в короткій але і цікавій промові сказала що їй здається, що зїзди навесні дуже успішні, бо так як природа на весні прибуджується зі сну, так і членки з весною повні охоти, енергії і завзяття до праці.

Вислухавши привітів і звітів на ранішній сесії, пані Пауш підкреслила, що дійсно дуже

Ольга Андрущак,
голова пров. екзек. в Саскачевані.

важливі нам справи є зберігати архіви, дбати про нашу молодь, бо інакше наша будучність не ясна. Квестіонарі в справі молодечого СУМК, які приготовляє централя є важні і конечно всім відділам їх виповнити і звернути до централі.

І рідну школу для членок С. У. К. пригадала. Суґестувала, щоб членки вчили тих членок, які бажали б навчитися.

Частину промови присвятила і журналові „Промінь" і закликала членок поширювати передплати. Щодо будови Нового Інституту то пані Пауш сказала так: „Інститут є колискою нашого українського життя в Канаді — тому на наших плечах і сей важний обовязок — помагати в його будові".

Закінчила вона щирим Великодним Побажанням — всім членкам і їх родинам.

Предсідниця сесії, пані Михайленко висловила подяку пані Пауш, і передала поздоровлення і побажання її і членкам централі.

Друга головна і корисна частина сесії була дискусія на тему — „Поширення нашої праці". Дискусія була в формі лави. Участь брали — вся президія і всі учасниці зїзду.

Підсумок дискусії ось такий: Насамперед питання — чому ми є членками С. У. К.? По довшій дискусії членки стали певні своїх цілей і завдань. Призналися і до байдужности. Бо

хоч наша праця дотепер була до якоїсь міри успішна, то членки признаються, що є певні недомагання. Ми не довершили в найголовніших наших цілях — супроти виховання наших дітей. Наші діти — наша молодь і ми самі асимілюємось.

Що ми маємо тепер робити? Наша справа пекуча — потребує нашої уваги. Як тепер поширювати працю Союзу? І в дискусії над цими важними питаннями витворили певні сугестії - пляни.

Членки, матері українських дітей — не чекаймо до завтра, але вже і сьогодні зачинаймо вчити своїх дітей від колиски, від найменшої дитини. Плекаймо в них все те, що в нас найкраще — нашу українську мову, і пісню, і віру і історію. Зачинаймо вдома, тоді підтримуймо, організуймо і посилаймо до рідної і недільної школи.

Самі, ми матері і батьки — вірмо, належмо і ходімо до церков, із своїми дітьми.

Самі ми родичі належмо до українських організацій і втягаймо і своїх дітей і помагаймо їм в їх молодечих організаціях. Підтримуймо і літні оселі і посилаймо дітей в ці оселі в товариство українських священиків, учителів і українських дітей.

Самі ми родичі читаймо книжки своїм дітям, і стараймося про більше видань для наших дітей в українській і англійській мові.

Жертвуймо і посилаймо до Інститутів бо це є колиска нашої культури.

По закінченню дискусій членки при горнятку кави гостили і оглядали виставку мистецтва— вишивки, кошики і інше, що відділи з своїх проєктів привезли.

На вечірній сесії був підсумок панелевої дискусії, що вже поданий вище. Слідували ділові справи і слідуючі рішення були ухвалені.

1) Кожний відділ має вибрати до його заряду референтку журнала „Промінь" і реф. архіву.

2) Вже відділи умеблювали 25 кімнат в Інституті і рішено далі продовжати цей проєкт.

3) Рішено замість одної особи, як реф. мистецтва — створити комітет мистецтва — для продовження і поширення мистецтва і проєктів.

Склад пров. екзекутиви на наступну каденцію:

голова — Ольга Андрущак,

1-ша заст. голови — Катерина Маліцька,

2-га заст. голови — Галя Гнатишин,

3-та заст. голови — пані Барабаш,

Рекордова секр. — Марія Цьона,

Кореспонденційна секр. — Олеся Михайлюк,

Касієрка — Юлька Луцик,

Контрольна комісія — Михайліна Гавриш, добр. Савеля Рибалка , Анна Токарик,

Референтки: стипендій — Розалія Драган, архіву — Марія Мадюк, освітно виховна — добр. С. Сенишин, молодших СУМК і драматичних змагань — А. Данильчук, надзірної ради С.У.М.К. — пані Йоганна Михайленко.

Грамоту від пров. екз. за найчисленнішу участь в зїзді взяв відділ ім. Хариті Кононенко з Блийн Лейк і Кридор, вже другий рік за порядком. Грамоту за приїзд на зїзд найдальшої місцевости взяв відділ ім. Олени Пчілки з Йорктону.

Вечером також відбулася розігравка подушечки, що її вишила і подарувала пані О. Андрущак — і трий клат (вишивку), яку вишила пані А. Токарик. Подушку виграла Олеся Ковальська з Рішард, а вишивку Марія Сохацька з Норт Бетлефорд.

Пані О. Андрущак закінчила сесію — подякуваал всім учасницям, як також і пані Пауш, і саскатунському відділові за чайне прийняття, яке було того самого вечора для всіх учасників зїзду.

В суботу, 1-го квітня по обіді на сесії Інститута Могили членки Союзу брали участь в дискусіях і нарадах.

В суботу вечером на бенкеті голова пров. екз. пані О. Андрущак вручила дві вище згадані стипендії студентам Інститута: Зенонові Горчинському з Ковт, Саск., Савелі Максимюк з Бюкенен. Членки пров. екз. вшанували пані Пауш і пані Андрущак, корсажами.

В неділю по обіді на загальній сесії промовляла голова Союзу Українок Канади пані С. Пауш на тему: „Сила української жінки".

Принято слідуючі резолюції:

1. Вислухавши завваг та дискусій на сесії Союзу Українок про поширення освітної праці серед членства, цей зїзд приняв рішення, щоб завести вечірні курси української мови при відділах для тих молодих матерей членок, які не мали нагоди навчитися по українськи.

2. Розглянувши виховний стан нашої молоді в дусі української громадськости, цей зїзд звертається до освічених родичів тих дітей, що є в старших та молодших відділах СУМК — щоб вони особисто помагали проводові у веденню праці з молодшими.

3. Цей зїзд закликає відділи щоб вони почерез вибрані референтки — зберігали точно всі записки, звіти, знимки, друки і все те, що творить історію відділу в окремих записних книжках.

4. Цей зїзд висловлює централі Союзу Укрваїнок Канади, найвище признання за її працю і вказівки та заохоту до кращої діяльности по відділах.

5. Цей зїзд висловлює щиру подяку Дирекції Інституту ім. П. Могили в Саскатуні за постійне уділення приміщення на зїзди та інші зібрання Союзу Українок Канади, і закликає відділи щоб надалі жертвували на будову нового Інститута П. Могили, де буде міститися і музей Союзу Українок Канади.

Виказ пожертв на орг. фонд на зїзді:

По $10.00 — відділи: Марії Маркович — Канора, Ольги Кобилянської — Саскатун, Хариті Кононенко — Блейн Лейк і Кридор, Ольги Басарабової — Вимер, Княгині Ольги — Принс Алберт.

По $5.00 — відділи: О. Кобилянської — Тіодор, Лесі Українки — Бюкенан, Доньки України — Винярд, Княгині Ольги

ВІСТИ З САСКАТУНУ

Відділ Союзу Українок Канади ім. Ольги Кобилянської вшанував першу річницю журнала „Промінь", як також і память Лесі Українки, відповідною програмою на своїм річнім прийняттю членок товариства. Голова, пані Р. Драган, привітала і представила поверх 20 нових членок.

Програмою опікувалася пані Р. Стратійчук. Пані С. Гриба промовляла на тему журнала і закликала членок, щоб всі передплачували цей цінний для нас орган, кажучи, що лише ми самі можемо і мусимо скріпити його силу.

Панна Надія Гавриш, молоденька студентка університету, чарувала всіх своїм старанно приготованим та гарно виконаним рефератом про життя і заслуги поетеси Лесі Українки.

Ввесь прихід з цього свята був призначений на фонд журнала.

Заходами товариства, відбулося чайне прийняття для добродійки Л. Боднарчук, з нагоди народження її донечки, при численній участи членок та гостей парафії. Пані Р. Драган, голова, вважала своїм милим обовязком оповісти про активність і заслуги пані добр. і вручила від всіх присутніх відповідний дарунок.

Товариство улаштувало Великодний чай, який випав надзвичайно успішно не лише матеріяльно але з культурно-освітної сторони також. Завдячуємо це, у великій мірі, поодиноким членкам нашого відділу, які потрудилися, щоб збагатити цей проєкт і дати йому щось ширшого, а не тільки фінансову ціль.

Пані Г. Максимюк виступала на телєвізії з виставою писанок і писок та промовляла про українські Великодні звичаї. Під час чайного прийняття пані В. Пігач, Д. Бокшован і Й. Михайленко показували і точно пояснювали в якій спосіб поступати, щоб паска випала як найкраще. Великою цікавістю також для гостей було слідити як пані Є. Стефаник, членка кружка молодших жінок при товаристві, навчала як писати писанки.

Дуже приємно було нашому відділові знову цього року приймати чайним прийняттям делеґаток та делеґатів під час з'їзду Союзу Українців Самостійників та складових організацій, та гостити їх при бенкеті.

На днях товариство співпрацює з всіма іншими українськими організаціями у Саскатуні, приготовляючись до імпрези у соті роковини смерти поета Тараса Шевченка.

М. Киба

Екзекутива кружка молодших членок при відділі ім. О. Кобилянської в Саскатуні при праці писання писанок. Зліва направо пані: Д. Кіндрачук, Є. Клапоущак, Є. Стефанюк, І. Лисак.

— Кадворт, Лесі Українки — Ватсон, Ольги Кобилянської — Мічам, Ольги Кобилянської — Витків, Ольги Кобилянської — Мелвил, Ольги Басарабової — Гефорд, Олени Пчілки — Норт Бетлфорд, Лесі Українки — Норт Бетлфорд, Олени Пчілки — Йорктон і пані Оля Андрущак — Гефорд.

По $4.00 — пані А. Скоробогач.

По $3.00 — пані: Марія Мадюк, М. Л. Глек.

По $2.00 — пані: Полович, Ю. Луцик, Лабач, М. Дорош, А. Токарик, М. Цьона, С. Пауш.

По $1.00 — добр. С. Сенишин.

Марія Цьона,
рекордова секретарка.

У 100-РІЧЧЯ КОБЗАРЕВІ

Мензі, Ман.

Заходом Союзу Українок Канади відділу ім. Лесі Українки улаштовано концерт у неділю 12-го березня в память у 100-річчя смерти Тараса Шевченка.

Цей день буде незабутною памяткою для українського громадянства, що звеличало своєю численною присутністю сл. п. великого генія і борця за волю українського народу Тараса Шевченка у соті роковини смерти.

Концерт відбувся в У. Н. Домі. Програму концертову приготовив п. І. Пелешок при помочі пані Михайлини Чвалюк, яка підбирає відповідні деклямації для дітей.

Концертова програма складалась з 22-ох точок. У вступнім слові пані М. Чвалюк переповіла кількома словами про значення великого свята в честь Тараса Шевченка, — і згадала що наш посол з округа „Маркет" п. М. Мандзюк виголосив промову в Оттавськім парляменті з нагоди 100-их роковин смерти Тараса Шевченка, за що п. М. Мандзюк отримав признання численними оплесками.

По однохвилинний мовчанці виступив „Хор" удекорований відзнаками Т. Шевченка під диригентурою п. І. Пелешка, і проспівано „Заповіт".

Програму виголошувала пані М. Чвалюк як слідує: декл: „Тарасова могила" — Орест Пелешок, жіночий хор — „Прийшли ми нині", декл.: „Встань Тарасе" — продеклямував з чуттям з відповідним наголосом Василько Чвалюк, 10 річний школяр, за що йому належиться „спеціяльне" признання і щоб на будуче інші школярі наслідували його, міш. хор — „Поховали тихесенько", декл.: „Шевченкові" — Евгеня Пелешок, міш.: хор — „Стою та й дивлюсь"

З ГОСТИННОГО ПРИЙНЯТТЯ

Принс Алберт, Саск.

Заходами відділу ім. Кн. Ольги в Принс Алберт на 22 квітня, в суботу відбулась гостина і чайне прийняття в домі п-ва Бендасів в користь журнала „Промінь" і кампанії за новими передплатниками.

Ця імпреза була сполучена з гостинним запрошенням пані Галі Гнатишин з Саскатуну, дружини сенатора, яка говорила про свій побут в Європі і конгрес Міжнародної Жіночої Ради в Істамбулі, що відбувся минулого року, а також висвітлила фільму зі своєї подорожі.

Пані А. Марковська, голова відділу привітала присутніх і гостю бесідницю, вшанувавши її корсажем, а пані М. Бендас, господиня дому представила присутнім пані Гнатишин, розповівши про її активну працю в українських і загально канадійських організаціях, а зокрема в Канадійській Національній Жіночій Раді. Пані Л. Зюбрак зложила подяку пані Гнатишин.

З гостинного прийняття: перший ряд зліва направо пані: М. Бендас — господиня дому, Галя Гнатишин — гість бесідниця, А. Марковська, голова відділу. Другий ряд: Д. Панчук, Ю. Голяк, А. Марусяк, Марія Савіцька.

Друга частина імпрези була присвячена журналові „Промінь" та кампанії за новими передплатниками для нього. При вході в дім пані Бендас, на столику були розложені всі числа журнала, які досі вийшли і присутні гості, які ще не мають журнала, мали нагоду познайомитися з ним.

Про журнал і кампанію за новими передплатниками говорила Марія Савіцька, секретарка відділу. (Містимо частину промови).

„До цієї пори вже вийшло з друку 16 чисел. В кожнім числі є поміщено багато цікавого і цінного матеріялу: статті редакційні, описи про наші релігійні та народні свята, наші традиції, виховання молоді, відділ для дітей, дописи про імпрези, відділ для господинь, взори народного мистецтва, звіти і т. п.

Редакторка пані Н. Когуська несе всю відвічальність за зміст журнала, вона виконує всю працю по мистецьки. Доки появилось перше число журнала, центральна управа Союзу Українок Канади в Едмонтоні доложила багато зусиль, а так само відділи Союзу на місцях і членство працювали, щоб зібрати передплатників і пресовий фонд на журнал і створити для нього фінансову базу.

Журнал „Промінь" викликає щораз більше зацікавлення не лише серед членства Союзу але й серед українського жіноцтва у світі взагалі. Журнал виконує своє завдання і здобуває признання високого рівня.

Щоб „Промінь" дальше міг успішно сповняти своє завдання, він мусить мати подостатком своїх передплатників, яких число забезпечить його фінансову базу. Напочатку року було проголошено кампанію за новими передплатниками і на провінцію Саскачеван призначено було зібрати 400 нових передплатників. В Принс Альберт кампанію ми переводимо тепер. Пані Голяк сьогодні тут сповняє обовязок принимання передплат".

На цім вечорку відбулась в користь журнала розігравка вишивки, що її централя Союзу надіслала й яка принесла $13.40.
Зібрано передплат на . $38.50
З чаю і пресовий фонду $11.60
Разом $63.50

Подяку п-ву Бендасам за гостинність дому зложила пані

декл. — „Мені однаково" — Тараско Чвалюк. Реферат виголосив о. В. Мельничук про життя Тараса Шевченка, що також заслуговує собі на осібне признання.

По рефераті п. І. Пелешок прочитав від КУК. звернення а від дост. премієра Канади Дж. Діфенбейкера прочитала пані М. Чвалюк.

Друга частина почалась 11-тою точкою, дует, „Ой три шляхи" — сестри Савеля і Галя Друль, декл. „Думка" — Мартуня Чвалюк. Міш. хор — „Зійшов місяць", декл. „Іван Підкова" — Надія Друль, Савеля Друль також деклямувала, але на жаль незазначено назви деклямації, — нехай буде вибачна, міш. хор — „Думи мої", читання, „Тарасові шляхи" — пані Р. Пелешок, міш. хор — „Реве та стогне", декл. „Човен" — Галя Друль, декл. „Шалійте" — Орест Друль декл. „Учітеся брати мої" — Михася Пелешок, декл. „Україно, Україно" — Ґеня Пелешок. Читання „Розрита могила" — пані М. Чвалюк.

В кінцевім слові пані М. Чвалюк подякувала всім присутнім за численну участь, — що в 100-ліття смерти Тараса Шевченка злучило всіх місцевих українців ((є дві церковні громади: гр. прав. і гр. кат.) і віддали пошану як годиться діттям України свому повік незабутому батькові Тарасові Шевченкові.

(Закінчено відспіванням обох гимнів.

Рузька Пелешок

Для наших господинь

ЗАСАДИ ЩОДО ЕКОНОМНОГО КУПУВАННЯ ХАРЧІВ

Написала Една В. Парк

Найтруднішим завданням домашньої господині є оперувати харчевим бюджетом розумно, бо ціни на харчі постійно зростають. Якщо й ви маєте труднощі з цією проблемою, так ось вам поради, як найбільш економно використовувати гроші, призначені на харчі.

В першій мірі плянуйте ваші сніданки, обіди й вечері тиждень наперед. Розгляньте свій плян уважно і провірте, чи ви забезпечуєте відповідно живлення разом зі смачними стравами для кожного члена вашої родини, як молодого, так і старшого. Тут можете покористуватися вказівками, поданими у книжці „Канадійські засади харчування". Роздивляйтеся в газетах за спеціяльними продажами харчів, які звичайно бувають в крамницях при кінці тижня, і в міру можливости використовуйте такі харчі для ваших страв. Обміркуйте, як ви можете зрівноважити кошт дорогої недільної печені, подаючи згодом в тижні кілька дешевших страв.

З черги зробіть список всіх потрібних продуктів і намагайтеся обмежитися одноразовою купівлею на цілий тиждень, щоб таким чином заощадити час і енергію. Ніколи не піддавайтеся спокусі купити щось таке, чого немає у вашому списку і не купуйте більше, ніж потребуєте, навіть по знижених цінах, хіба що маєте добрі можливості для переховування. Чимало харчів тратить свій смак і дещо своєї поживности разом з утратою свіжости.

Завжди робіть свої покупки самі, вибираючи дуже дбайливо такі свіжі харчі, як м'ясо, рибу, овочі й городину. Дивіться за ступнями якости харчів, виписаними на тих харчах, а також на консервних банках і коробках. Не завжди найвищі якістю і найдорожчі харчі бувають найкращими покупками. Ось напр. морква безе гички, продавана на фунти, є така ж поживна, як і морква у в'язках зі зеленою гичкою, а до того вона дешевша. Порівняйте ціни свіжої, консервованої і замороженої городини й овочів. Якщо йдеться про ціну, то звичайно найкорисніше купувати свіжі овочі й городину, коли вони є в сезоні; потім консервовані, а вкінці — заморожені.

Провірте свої звички щодо купування. Канадійці є схильні купувати надто багато м'яса й риби, витрачуючи на це 20 до 25 центів з кожного доляра, призначеного на харчі. Ціна не має нічого спільного з відживною вартістю, бо дешевші куски м'яса є так само смачні і багаті в добрі протеїни та інші складники, як і найдорожчі. Вам варто зазнайомитися з численними дешевими кусками яловичини, вепровини, ягнятини і різними родами печінки, нирки і серця. Якщо їх відповідно зварити, вони будуть такі ж м'які й смаковиті, як найдорожчі м'яса, а крім того забезпечуватимуть різнородність їжі.

Старайтеся прочитувати харчеві ярлички — дивіться за ступнем якости, вагою продуктів і мірою рідин, за прізвищем продуцента і назвою фірми. Обраховуйте ціни різних розмірів даного продукту і тоді вирішуйте, котрий з них буде найекономнішою покупкою. Тепер стає щораз трудніше купувати, тому що є так багато різних сортів того самого продукту. Отже порівнюйте ціни різних сортів і випробуйте декілька з них. Для постійного вжитку виберіть такий сорт, що його найбільше любить ваша родина, і що його ціна є вам найбільш доступна.

Хоча спрепаровані і заморожені спеціяльні харчі, як ось „телевізійні обіди", креветки („шримп кріол"), кусники смаженої риби („фіш стикс"), смажена бараболя на французький лад і вибагливе печиво — є незвичайно вигідно і легко подавати, однак вони збільшують кошти прохарчування родини приблизно на одну третину. Пам'ятайте, що в ціні, яку ви платите, мусить бути враховано не лише кошт продуктів, але й кошт препарування. Обережна господиня користується такими харчами лише в випадку необхідної конечности, або з нагоди якогось родинного святкування.

Якщо ви робите ваші покупки в такій крамниці, яка дає харчеві марки, то вам треба конечно їх приймати, навіть якщо ви є проти цієї торговельної практики. Зберігайте їх і вимінюйте на якісь потрібні вам предмети, бо в іншому випадку скористає лише дана компанія, яка видає марки, і крамниця. Ви можете бути певні, що ціни в крамниці є настільки високі, щоб покрити кошти видавання і оперування тими марками. Продуценти, які вкладають стирку, рушник, порцелянову чи склянну посудину в коробку з милом чи зернову кашу, в ніякому разі не дають вам дарунка. Зовсім ні; ви платите за ці предмети, бо дістаєте менше мила чи зернової каші в коробці.

Якщо ви турбуєтесь тією сумою грошей, що її ви видаєте на харчі кожного тижня, ви можете обнизити кошти, плянуючи розумно і купуючи економно. Хоча ціни харчів є дуже високі, то все таки ви можете забезпечити своїй родині поживне харчування за приблизно 90 центів до одного доляра на особу на день, придержуючись канадійських засад харчування і купуючи дбайливо.

„Канадійська Сцена"

Марковська. Місцева преса „Принс Алберт Дейлі Геральд" помістила обширний опис про цей вечір, особливо передала зміст промови пані Г. Гнатишин та помістила дві знимки пань з гостею бесідницею.

Марія Савіцька, секретарка.

ПРИПИСИ

ХОЛОДЕЦЬ З КУРКИ

Обчищену і промиту курку порізати на частини, залити холодною водою і варити приблизно 2 год., додати цибулю, моркву, лавровий листок, перець сіль і варити на повільному вогні до готовности, потім курку виняти і порізати м'ясо невеличкими кусочками.

Желятину насамперед розмочити у холодній воді а потім розвести її в процідженому курячому бульйоні.

На дні спеціяльної форми посудини розложити нарізані на твердо зварені яйця (3 яйця) і фігурно нарізану моркву. Наверх яєць і моркви виложити нарізане куряче м'ясо, залишити охолодженим курячим бульйоном з желятиною і поставити в холодне місце, щоб застигло.

Перед поданням на стіл холодець з формою занурити на кілька секунд у теплу воду і виложити і викладати на полумисок спідньою частиною догори.

СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ В ЧЕСТЬ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Заходом відл. СУК ім. Доньки України в Форт Вілліям, відбулася святочна Академія з нагоди 90-тих роковин з дня народження великої української поетки, Лесі Українки. Святочна вечірка відбулася 25 лютого о год. 8 вечора в залі Тов. Просвіта, при гарнім числі учасників.

Свято відкрила вступним словом голова товариства К. Пахолків, яка зазначила важливість сьогоднішних святкувань роковин Лесі Українки, а також вказала на високе становище, яке займає Л. Українка в українській, а також світовій літературі.

Головним змістом вечірки була ширша доповідь, яку виголосив освітній референт тов. Просвіта, проф. Іллія Вишинський на тему: Творчий літературний шлях Лесі Українки.

Слідувала коротка концертова програма, виконана головно силами молоді. Катруся Воронкевич відспівала нар. пісню при власнім акомпаніяменті на піяно, Надя Мигаль гарно відіграла на піяно вязанку народніх пісень. Вокальне сольо дуже мило виконала Соня Петруняк, а Дон Лисак виконав скрипкове сольо при піяно-супроводі своєї сестри Сандри Лисак.

Пані Марія Дудка виголосила поезію Л. Українки із „Сім струн" а пані Орися Яремчук виконала рецитацію поеми „І ти колись боролась мов Ізраель, Україно моя".

Програмою проводила культ. освітна референтка відділу пані Олеся Венґер, яка подякувала прелегентові п. І. Вишинському за цінний реферат а також всім виконавцям програми які всім присутнім, що прибули звеличати це свято.

На закінчення членки угощали присутніх чаєм з перекускою.

Настрій вечора був торжественний й милий й осягнув свою ціль, поширення культу нашої великої поетки.

К. П.

ВШАНУВАЛИ ЗАСЛУЖЕНУ ЧЛЕНКУ

Приятелі і членки відділу ім. Кн. Ольги в Торонті зійшлися 3-го березня 1961 року до залі й улаштували чайне прийняття для членки пані Марії Ґужди з нагоди дня її уродин і при тій нагоді вшанували за її довголітню працю при відділі С.У.К. ім. Кн. Ольги. Пані Марія Ґужда працювала від самих початків дотепер, як також є головою базарового комітету.

Пані Т. Бевш, голова відділу, яка привітала соленізантку при вході і припняли їй квіти.

Програму відкрила голова пані Бевш кількома словами, привітала пані Ґужду і присутніх; вона пояснила ціль цього прийняття на що ми всі зійшлися сьогодні.

Після чаю далі промовляли від катедральної громади голова п. Янішевський, привіт від пані К. Сакалюк, добр. Улян, яка привітала іменинницю з нагоди дня її уродин, сваха пані Ґужди.

Представниця від пров. екзекутиви С.У.К. на східню Канаду — привітала пані А. Євчук. Промовляли також пані А. Сторожук, пан Н. Грабовський, і пан В. Григоряк.

Від комітету промовляла пані А. Романко, яка вручила гарний дарунок від всіх присутніх, як також щиро привітала іменинницю і сказала, що вона належить до тих працьовитих жінок, за що їй належиться велике признання.

Вкінці пані Ґужда зложила щиру подяку всім присутнім і всім тим що спричинилися до цього прийняття. З тої нагоди п. М. Ґужда зложила жертву 10 дол. на „Промінь" і 25 дол. на церкву.

Чайним прийняттям заряджували пані А. Романко, пані М. Колодій, і п. А. Евчук.

На закінчення відспівали многая літа для іменинниці.

Анна Євчук

ПОДІЯ В ҐРИМСБІ — ВИШИВАНІ ВЕЧОРНИЦІ

В суботу, 29 квітня, відбулись у Ґримсбі Вишивані Вечорниці. Був це контест у приміненні вишивки до модерного убрання, в якім взяло участь около 15 осіб. Крім того на вечерниці прийшли й чоловіки у вишиваних сорочках і діти у вишиваних блюзочках і суконках, що помогли ще більше збагатити той вечір.

Інструкторкою тих вечорниць була пані Є. Степова. До неї всі зверталися за порадою, як би найгарніше ту вишивку вложити, щоб була від-

СТРАВИ ІЗ СПАРЖІ (ASPARAGUS)

Із спаржі готують різні гарячі страви у відвареному і запеченому вигляді. Перед приготуванням страви треба обчистити, зрізати з верхньої головки тонким ножем скірку, а потім промити. Після обчищення товсту спаржу звязують у пучки, щоб при варені вона не поломалася, а тонку нарізують кусочками 2-2, 5 см.

Щоб зберігти колір, спаржу треба варити у невеличкій скількости води.

Спаржа запечена з шинкою і сухар'ями.

2 фунти спаржі
3 стол. ложки масла
2 унції шинки
1 яйце
1½ склянки мелених сухарців

Обчищену і нарізану кусочками спаржу зварити до напівготовності в підсоленій воді і відкинути на сито. Шинку нарізати маленькими кубиками, підсмажити, додати підсмажені на маслі сухарі, напівзварену спаржу, вбите яйце, сіль і все добре вимішати, виложити у форму, змащену маслом і посипану сухарями і запекти в мірно огрітій печі.

При подавані на стіл спаржу нарізують на порції і поливають розігрітим маслом.

МЕДОВІ ПРЯНИКИ

1½ склянки муки
1½ стол. ложки масла
4 стол. ложки меду
1 склянку цукру
3 яйця
3 жовтки
1 ложку соди
1 ложечку цинамону
1 ложечку гвоздиків
Шкірка з одної цитрини

До просіяної муки дати масло, добре перетерти, додати мед, цукор, бейкін соду, жовтки, яйця, мелені гвоздики і цинамон, потерту на тертці шкірку з цитрини і все добре вимішати. Тісто місити протягом 20-30 хвилин, щоб утворилася однорідна маса. Потім тісто розкачати завтовшки в пів пальця і формочками вирізувати невеличкі медівники, укладати їх на вимащену маслом бляшку і випікати в мірно огрітій печі.

ЯЙЦЯ В СМЕТАНІ

8 яєць
1 склянку густої сметани
1 ст. ложку дрібно нарізаного кропу.

Варені на круто яйця нарізати великими кусочками, виложити на сковороду, посолити, залити густою сметаною і поставити в мірно огріту піч на 20 хвилин. При подачі на стіл посипати зеленим кропом.

„Українські страви"

тим і молоді СУМК-івці і завдяки їх матерям, що піддали їм більше заохоти до того. Зацікавилось тим і молоде жіноцтво і старші пані. Бо хіба ж ми не маємо чим гордитися? Наше народне мистецтво ніколи не повинно піти в забуття. Його ми можем примінити до найбільш модерної ноші. Світ дивиться на нас, українців, а ми будьмо горді нашою культурою, так, як інші народи горді своєю. Тому нашим обовязком є передавати нашим дітям і онукам те, народне ручне мистецтво, щоб воно далі процвітало.

Програму цього вечора доповнювала оркестра і смачний буфет. Заля була переповнена гостями, які приїхали і з поблизьких міст як Ст. Кетеринс, Ніягара Фалс, Гемилтону та інш. і були цікаві побачити ці вечорниці.

Треба дати признання пані Є. Степовій за її працю; вона є секретаркою відділу Союзу Українок Канади ім. Кн. Ольги в Ґримсбі, зорганізувала недільну школу при нашій парафії, до якої вчащає 20 дітей і веде навчання в тій школі. Пані Степовій треба лише побажати дальших успіхів у її народній праці при нашій громаді і в нашім жіночім товаристві. Членство все готове до помочі в добрій роботі. Оминаймо все те, що не миле в нашій праці, що не будуюче, не творче, а піддержуймо все те, що вічно тривале й корисне.

Юстина Стефін

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

Брудергайм-Ярослав, Алберта.

В четвер 2-го лютого ц. р., в Арчер Меморіял Госпітал, в Лемонті, після народження сина, попрощалась з цим світом бл. п. Єлисавета Іващук, проживши 38 років.

Покійна народилася 18-го листопада 1923 року, в Егремонт, Алберта. Там зросла й 1945 року одружилася з п. Андрієм Кучаном, з яким прожила 12-ть років. Це подружжя Господь поблагословив одною донечкою Лесею, яку гарно виховали.

1958 року, одружується вдруге з п. Чарлом Іващуком, з яким прожила 2 роки й 8-м місяців, залишаючи йому сина Данїйла-Мирослава-Олександра та донечку Лесю. Бл. п. Єлисавета належала до Української Греко-Православної Церкви Святого Димитрія в Брудергаймі-Ярославі. Тут вона, як сестриця бере активну участь повідна на суконку. Зацікавились у всіх ділянках церковно-громадського життя, а також любила співати всі Богослужби.

Дня 6-го лютого ввечері у Народному Домі, при великому здвизі людей, Настоятель Свято-Димитрієвської Церкви о. Ігумен Олександер Щербань відправив Парастаса та сказав змістовне слово на тему „Щасливі ті, що вмирають у Господі".

На другий день, при великому здвизі приятелів, та рідних, тіло Спочилої перенесено з парафіяльної залі до Церкви св. Димитрія. На порозі Церкви зустрічає Всеч. о. Остап Фляк. По Євангелії Всеч. о. Остап Фляк, сказав до вірних слово про „воскресіння дочки Яіра".

Перед „останнім цілуванням" прощав Покійну Настоятель Свято-Димитрієвської Церкви о. Ігумен Олександер Щербань, він підкреслив велику любов Покійної до рідної Церкви, та відмітив її примірне виховання донечки в церковно-національному дусі.

По похороні відбувся в Народнім Домі поминальний обід, а на 40-й день по Богослуженні й поминальнім обіді було зібрано на пресу, яку любила читати Покійна. Збірка принесла $25.35 центів з яких розподілено на Укр. Голос 5 дол., на Промінь 5 дол. і на Вістник 15 дол.

Покійна залишила в невіжалуванім смутку свого мужа-Чарла, донечку Лесю, сина — Данїйла-Мирослава-Олександра, Тата — Йосифа, маму — Марію, трьох братів — Михайла, Йосифа, Василя; сестру — Євгенію, ближчу й дальшу родину та багато приятелів й знайомих. Вічна твоя память, а ми тебе не забудемо в своїх молитвах.

Учасник похорону

ПОДЯКА

Ми горем прибиті по втраті нашої доброї жінки, мами, хочемо зложити сердечну подяку настоятелеві Свято-Димитрієвської Церкви, ВПрп. о. Ігуменові О. Щербаню, Всеч. о. Остапові Фляку за похоронні відправи та щирі промови й слова потіхи. Дякові й хористам та всім хто взяв участь в похороні та потішали нас в смутку. Дякуємо всім сестрицям і жінкам, що приготовили поминальний обід. Нехай Господь Бог всіх Вас винагородить сторицею.

Горем прибиті: Муж — Чарл, Донечка — Леся, Син — Данїйл, Мирослав-Олександер.

ВШАНУВАННЯ МАТЕРІ

Монтреал, Кве.

Пані Текля Цитульська, членка жін. тов. Доньки України в Монтреалі була вшанована в день своїх уродин дітьми і приятелями. Це родинне свято улаштувала донька, пані Марія Серединська в своїм домі 10 березня 1961 року, у формі милої несподіванки.

Запросила пані Серединська до свого дому кілька старших пань, приятельок і сусідок матері і членкинь жіночого товариства. Гості зійшлись годинку скорше і чекали на появу іменинниці, якій саме тепер минає 74 роки життя. Коли пані Цитульська увійшла до хати зі своєю давньою сусідкою була дуже зворушена, побачивши застелений до гостини стіл і гурток приятелів. Гості встали і на привітання проспівали їй „На здоровя тобі".

Першою, що зложила привіт іменинниці була донька, господиня дому, пані Серединська. А відтак всі по черзі вітали з добрим здоровям та складали побажання. Відтак посадили іменинницю на почесне місце і всі засіли за стіл.

Одна з заслужених членок, пані Йосифа Ревуцька піднесла заслуги пані Цитульської, вчепила їй корсаж з квітів і вручила їй від себе особисто дарунок. Голова жін. тов. пані Нема вручила їй від всіх присутніх відзнаку Союзу Українок Канади „Смолоскип" і побажала їй здоровя та всього найкращого. Присутні заспівали „На многая літа" і почалась гостина. До столів услуговували молоденька пані Маргарета Серединська, доньки Марії Серединської і Оксана Румп, секр. жін. товариства. По забаві одна з членок пані А. Бабляк подала пропозицію, щоб в честь пані Теклі осталась памятка і зложити дар на пресу. До цього прилучилась пані Нема, пояснивши, що саме тепер йде кампанія на журнал „Промінь" і що це буде гарний примір, бо живемо в таких часах, де кожна українська мати повинна якнайбільше читати, а головно наш власний журнал „Промінь". Збірка принесла $17.50.

Ще кілька слів про пані Цитульську. Вона знана між українцями в Монтреалі бо держала крамницю споживчих товарів, належала до Т-ва „Просвіти" ім. Т. Шевченка, І. Франка, а також чоловік її М. Цитуль-

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

Заряд і голови різних комітетів відділу Союзу в Едмонтоні в 1961 р.

Перший ряд: зліва направо: Анна Пронюк — заст. голови, Параня Виничук — заст. голови, Любка Ґреґорі — касієрка, Наталя Базюк — кор. секр., Михайлина Будник — уступ. голова, Софія Гриник — голова, Леся Івасюк — секретарка, Ольга Ганочко — заст. секр., Анна Данилович — заст. голови, Анна Велещук — заст. гол., Джун Олескі — заст. гол. Другий ряд: Доця Янда — гол. ювілейної книжки, Агафія Янішевська — гол. відвідин хворих, Софія Василишин — гол. радіо-ком., Тетяна Лазарович — гол. церковного комітету, Марія Гавриш — гол. ювілейного ком., Анна Скуба — гол. ком. членства Емма Верхомин — гол. ком. „Промінь", Ґеня Яремчук — реп. Цивільної Оборони, Марія Михайлишин, — гол. видавничого комітету, Рахиля Скакун — гол. ком господинь. Третій ряд: Ольга Семчук — гол. освітно-культ. ком. Анна Особа — гол. соціяльного ком., Анна Ґреґорі — господиня при Катедрі, Доця Корпан — репр. до музею, Марія Солован — гол., доброд. ком., Наталка Фарина — гол. української школи, Варвара Маланчук — контр. ком. Анна Чорнель — гол. молодшого відділу СУМК., Ольга Слюсарчук — бібліотекарка, Параня Довганюк — голова маєткового комітету.

Нема на знимці — Павліна Стечишин — гол. українських танків, Віра Понич — гол. Садочка, Маріянна Гнатюк — контр. комісія.

ський та їх діти. Коли оснувалась громада Української Православної Церкви в Монтреалі, вони вступили в її ряди як активні члени і щирі громадські робітники, чоловік був касієром громади довгі роки а вона членкою жін. товариства.

Багато гарних споминів збереглось у нас з нашої спільної праці, про що треба б багато писати; згадаю хіба, що обі ми з панею Цитульською ходили купувати квіти, щоб привітати відому тоді сл. п. сенаторку Олену Кисілевську.

Прийміть дорога пані Цитульська від нас усіх, що були разом з вами в день вашого янгола і від ширшого загалу, що не могли прибути щире і сердечне побажання, щоб Господь Бог дозволив вам ще багато років з вашою родиною провести Богу на славу а народові нашому на користь.

А. Бабляк

ЕДМОНТОН, АЛТА.

Відділ при Катедрі св. Івана

Річні збори відбулися 12-го грудня, 1960 р. Зборами провадила голова відділу пані С. Гриник. Молитву провів о. прот. М. Фик.

Звіт голови відділу й голов різних комітетів виказали велику працю членок за рік 1960. За цей час відбулося 12 місячних зборів і одні надзвичайні збори. Приготовлено 12 обідів святочних, 23 весільні вечері і 7 похоронних обідів, відбулося 7 чайних прийнять, переведено весняну виставку, українського мистецтва спільно з пров. екз. на Алберту. Членки перевели продаж печива і перекуски на маркеті, і також продаж перекуски під час одного тижня на „Ексебишон", відбули і приготовили ювілейне підприємство товариства, помагали церковній громаді і Інститутові св. Івана під час базару. Відділ заплатив перебування двом хлопцям в оселі „Барвінок". Членки зробили прийняття для преосвящ. Владики Андрея, помагали в збірці на памятник Т. Шевченка. Також помагали і брали участь в представленню в користь нашої церкви. Відділ вислав 7 делеґаток на загальний з'їзд СУК, що відбувся в Торонті. Також наше товариство запрошено сім разів наливати чай в інших організаціях. Товариство брало участь в чайнім прийняттю в користь КУК.

Кореспонденційна секр. написала 53 листів, дала дві дописі до „Променя", і 6 дописів до англійського часопису про працю товариства.

Загальний прихід товариства був $23,341.66.

До церковної каси передано$2,035. Інститут св. Івана — 550 дол., Колеґію св. Андрея — 100 дол., Видавничий фонд СУК — $1,040.00, Музейний фонд СУК — 10 дол., Сповнення буджету СУК — 191 дол., організацій-

ний фонд СУК — $143.75, Червоний Хрест — 163 дол., Журнал „Промінь" — $181.34, Українську школу — 100 лод., Бібліотеку українську при університеті — 25 дол., Жертва на памятник Шевченка — 100 дол., Радіопрограму Зах. Єпар. УАПЦ в Канаді — 30 дол., Будівельний фонд на культурно-освітний будинок при Катедри — $6,750.00.

Комітет української школи, головою була пані Н. Фарина. Дітей учащає 90. Діти школи брали участь в великім концерті КУК, на святі Шевченка, а також відсвяткували концерт на День Матері і Свято Миколая. Діти передали радіопрограму з нагоди Різдва.

Під проводом Освітно-Культурного Комітету, який очолювала пані А. Крамар, відбувалася 15 хвилин програма, на кожних місячних зборах — так як читання статтей з часописів, вшанування відчитом роковин О. Кобилянської, О. Басарабової, Олени Теліги, Віри Бабенко і значіння „Матері" і „Листопадові Дні", традиції великого посту, поїздки членок до Европи і на Україну. Також заходом комітету відбулися концертові програми під час чайних прийнять і відбувся концерт на Свято Книжки і академію з нагоди 100-ліття народин Уляни Кравченко. Цей комітет давав лекції писання писанок, нашій дітворі при Церкві. За старанням цього комітету відбулася демонстрація роблення пасок і продаж українського печива.

Заходом Комітету „Садочка", який очолювала пані А. Скуба, учащало 25 дітей Вони мали два підприємства, відсвяткували концерт св. Миколая і концерт — 10-літний ювілей — чи річниця Садочка і заключення праці в травні.

Старанням членок комітету молодшого відділу СУМК, що очолювали пані П. Цимбалюк і пані А. Чорнел, сумківці сходилися кожної пятниці і переводили корисну програму, вишивання різьбарство, читання викладів, співи, забави і т. п. В травні відбулася виставка робіт СУМК, і чайне прийняття для всіх.

Заходом комітету українських танків, якого головою була пані П. Стечишин, провадилася школа танків, до якої учащало 75 дітей. Діти відбули величавий річний концерт українських танків. Також брали участь на різних імпрезах в своїй залі та інших — 9 разів.

Старанням церковного комітету — якого головою є пані Т. Лазарович, куплено і вишивано обруси на престіл, вазонки до церкви і викінчений тетрапад і жертівник до церкви. Цей комітет багато часу покладає для піддержання і прикраси церкви.

Під проводом пані М. Солован, добродійний комітет зробив чай на Червоний Хрест. Членки помагали в різних кампаніях як „Комюніти Фонд „Кенсер Фонд" і „Гвайт Крос".

Комітет відвідин хворих, якого очолювала пані А. Янішевська, відвідували хворих членок в домах і в шпиталях і посилали їм квіти.

Соціяльний комітет — головою якого була пані А. Особа, перепровадив чай на наш журнал „Промінь" і під час виставки українського мистецтва, і замовляв перекуску на 15 імпрез товариства.

Комітет видавничого фонду ім. Н. Кобринської, який очолювала пані М. Михайлишин, зібрав $1,230.00. На цей фонд зложили 135 осіб, з того 109 членок відділу.

При товаристві є комітет журнала „Промінь", який очолює пані Є. Верхомин. Відбулося свято журнала з чайним прийняттям, прихід був $137.34. Передплат за рік 301, а пожертв зібрано $696.14.

Весільний комітет — головою є пані Р. Скакун, перепроваджують весільні прийняття, яких було немало.

Видавничий Комітет під проводом пані П. Сліпчук, продавав видання Союзу Українок Канади при кожній нагоді.

Комітет господинь — складається з членок-господинь-кухарок, які приготовляють різні обіди, вечері і прийняття і перекуски під час базарів, при Катедрі. Цей комітет при Катедрі очолює пані А. Ґреґорі.

Відділ має дві представниці до Льокальної Ради Жінок, де і наша членка була головою Ради і одну репрезентантку до Союзу Національностей і одну до Цивільної Оборони.

Базаровий комітет — який очолювала пані А. Скуба, відбув успішний базар відділу. Три донечки наших членок були кандидатки на королеву і вели активну кампанію в розпродажі білетів, що принесло велику грошеву користь нашому товариству.

При відділу також був комітет для радіопередачі, програм Захід Єпархії УАПЦеркви. Цей комітет вела пані О. Лукомська. Приготовлено 3 програми, про журнал „Промінь" з нагоди ювілею відділу і про українську школу.

Заряд т-ва на 1961 рік — пані: С. Гриник — голова, М. Будник — уступивша голова, заст. голови — А. Данилович, П. Винничук, А. Велещук, А. Пронюк, Д. Олескі, рек. секретарка — Л. Івасюк, заст. секр. — О. Ганночко, кореспо. секр. — Н. Базюк, касіерка — Л. Ґреґорі.

Комітети товариства: українська школа — Н. Фарина, український садочок — В. Понич, молодший СУМК — А. Чорнел, українські танки — П. Стечишин, церковний — Т. Лазарович, видавничий фонд — М. Михайлишин, ювілейний — М. Гавриш, добродійний — М. Солован, журнал і видавництва — Є. Верхомин, культурно-освітний — О. Семчук, соціяльний — А. Особа, відвідування хворих — Г. Янішевська, весільний — Р. Скакун, членства — А. Скуба, радіопередач — С. Василишин, ювілейної книжки — Д. Янда, репр. до музею — Д. Корпан, Локальної Жіночої Ради — Дж. Олескі, М. Лазарук, домашної оборони — Г. Яремчук, репрез. до Юнайтед Нейшон — А. Чорнел, бібліотеки і архиву — О. Слюсарчук, господині до Катедри — А. Ґреґори — гол., маєткові господині — М. Руснак і П. Довганюк. Контрольна комісія — М. Гавриш, М. Гнатюк і В. Маланчук.

Софія Гриник, голова.
Леся Івасюк, секр.

ҐРІМСБІ, ОНТ.
Відділ ім. Кн. Ольги

Річні збори жін. тов. відбулися 20-го грудня 1960 р. збори відкрила голова, пані Т. Дяковська. Молитву провів всеч. о. Р. Панченко. Одно-хвилинною мовчанкою вшанували членкинь, що відійшли від нас у вічність. Предсідницею зборів була пані М. Шпітковська.

В минулім році відбулось 6 місячних зборів, сходини відбувалися майже щотижня. В Різдвяні свята членки приготовили Святу Вечерю. Як також Спільне Свячене, храмовий обід і День Подяки обідом. Чайним прийняттям вшановано память Лесі Українки. Відсвятковано 100 літні роковини Уляни Кравченко. Вислали делеґатки на доміняльний з'їзд СУС в Торонто. Вислали квіти хворим членкам, і відвідували їх. Зроблено прощальний вечір для о.

Цукорника.

Членки приготовили прийняття обідом для священика Р. Панченка з родиною і справили гарну несподіванку для о. Р. Панченка з нагоди його уродин. Наша організація помагала церковній громаді приготовити і відбути осінний базар. Пані Т. Кловак належиться подяка за багато дарованих речей на базар. Пані Т. Дяковська дарувала матеріял на три парі завісок до парафіяльної хати. Панна Є. Кузь дарувала вишиваний обрус на аналой до церкви. Вислано 6 дол. на фонд „Промінь". Сестрицтво старанно дбає про прикрасу і інші потреби нашої церкви. Господиня пані К. Кузь придбала нових речей до кухні.

Фінансовий звіт:

Приходи в 1960 р.	$571.30
Розходи	526.48
В касі осталось на 1961 р.	77.70

До заряду на 1961-ий рік увійшли пані: голова — Т. Дяковська, заст. голови — Т. Кловак, рекор. секр. — Є. Степова, фін. секр. — Х. Яцишин, касієрка — добр. Т. Панченко. Контрольна комісія — М. Хоростівська, М. Шпитковська, М. Дацiв. Сестриці — М. Мігус, М. Шмітковська, Т. Кловак. Господині — К. Кузь, В. Кузик, Х. Яцишин.

Теофіля Дяковська, голова
Емілія Степова, рекор. секр.

ВАЛЕЙ, Б. К.

Відділ ім. Ольги Кобилянської

Річні збори жін. товариства відбулися 11-го грудня, 1960 року в залі при церкві. Збори відкрила голова товариства пані Н. Боярчук і попросила всеч. о. О. Костюка провести молитву. Предсідницею була добр. Г. Костюк, секретаркою пані А. Залубняк. Урядниці відчитали звіти з діяльности цілого року, контрольна комісія підтвердила, що фінансові книжки були в повнім порядку. Протягом року товариство відбуло 10 місячних зборів і річні загальні збори. Відбулось 10 обідів, 2 базари, 2 пущень, 8 чайних вечорків, один з них був приготовлений в честь нашого преосв. Владики Єпископа Андрея з Едмонтону, який загостив до нас під час Визитації у Ванкувері. На другім вечорку, відбулась виставка українських ручних робіт, вишивки, різьба, кераміка, писанки і др. На третім-прийняття наших делегатів, які були на з'їзді, і на собори й які здали звіт про відбутий з'їзд і на

Світлина дітей української і недільної школи зі своїми учителями та парохом Всеч. о. Костюком у Валей, Б. К.

Собор. Решта вечорків були призначені, для освітньої праці. Відбулось 4 концерти: роковини Т. Шевченка, День Матері, Свято Миколая і Свято Книжки, які підготовила пані добродійка Г. Костюк при помочи учительок рідної і недільної школи. В концертах брали участь рідна і недільна школа. Рідну школу учать, всеч. о. О. Костюк, добр. Г. Костюк пані О. Чорна, пані А. Бабюк. Недільну школу учать: добр. Г. Костюк, пані О. Боярчук, панна О. Бонар, панна Г. Найдиш. Товариство опікується рідною і недільною школою, відвідує хворих в лічницях і висилає їм квіти, вислало делегатку на з'їзд до Торонта. Товариство жертвувало на місцеву церкву 350 дол. на Народний Дім 100 дол., який думаєм будувати і вислало бюджет до централі.

Фінансовий звіт:

З 1959 р. осталось	$2,321.44

Світлина членок відділу ім. О. Кобилянської з парохом о. і добр. Костюками у Валей, Б. К.

Прихід за 1960 р.	2,639.69
Розхід за 1960 р.	2,255.28
В касі зістало	2,705.85

До заряду увійшли на 1961 рік пані: О. Крулицька — голова, А. Бабюк — заступниця голови, Ю. Натарос — касієрка.

Контрольна комісія: А. Максимюк, А. Арійчук, В. Бонар. Сестрищі: Москалюк, Ю. Натарос, Хуторна. Кухарки: А. Бабюк, В. Бонар, Боднар, Є. Василович, Панчишин. Уступаюча голова, пані Н. Боярчук подякувала всім членам за щиру працю і просила щоб і на далі працювали в згоді для добра нашої церкви і нашого народу.

О. Крулицька, голова
А. Сташин, секретарка

ВІННІПЕҐ, МАН.

Відділ ім. Л. Українки

Річні збори жіночого товариства ім. Лесі Українки відділу Союзу Українок Канади при катедральній громаді Пресв. Трійці у Вінніпегу, відбулися в середу 14-го грудня, 1960 р. в залі Катедри.

Голова пані А. Сарчук відкрила збори молитвою, привітала членок і кількома словами згадала бл. пам. Марію Угринюк, довголітню членку нашого товариства, яка минулого року відійшла у вічність.

Звіт діяльности давали всі члени управи, голови комітетів, референтки та контрольна комісія.

Звіт добр. С. Стратійчук, рек. секретарка: протягом року відбулось 9 місячних зборів, 6 освітніх вечерків, 4 вечерків спільних сходин складових організацій СУС, і одно засідання заряду і комітетів, храмовий обід, спільне свячене, святу вечерю, бенкет для молодшого відділу СУМК, обід з нагоди канонічної візитації ВПросв. Митрополита Іларіона, обід з нагоди з'їзду канадійських й американських Владик та церковних представників з Европи, з нагоди з'їзду членів Колегії святого Андрея і складових організацій СУС., і обід під час Собору У. Г. П. Ц. в Канаді, Зар'яджено весняний чай з виставою українських вишивок, (Збірка мандруючої виставки Союзу Українок Канади) і розіграваю писанок. Цей чай відкрив о. Др. С. В. Савчук. Другий чай відкрив інспектор публичних шкіл, п. Іванчук, відбувся в осені. Один чай зар'яджено з сусідними двома відділами Союзу під час з'їзду. Товариство також приготовляло чайні прийняття під час всяких імпрез, які відбувалися в Катедрі. Переведено один базар, і членки товариства помогли громаді в переведенні базару. Заряджено чайне прийняття для нових членок з ціллю познайомити їх з працею СУК. До товариства цього року вписалося 17 нових членок. Устроєно один Вист-Драйв на дохід української школи.

Товариство бере участь у збірці на Фонд Допомоги Українців Канади, збирає експонати для музею, працює для Червоного Хреста, для Комюніті Чест, Марч оф Даймс, і для товариства несення помочі умово хворим. Одна з наших членок, пані Евдокія Павлюкевич, виплела протягом року 44 светри для Червоного Хреста. Друга наша членка пані Кернац, завше ходить на заряджені сходини для шиття, пошила ще вдома 206 штук. Цим жінкам дало товариство належне признання. Товариство дало допомогу Біженцям у Світовім Році.

Наше товариство кожного року з нагоди свята Різдва Христового, посилає ВПреосв. Митрополиту Іларіонові квіти і складає щирі побажання.

Ділянку культурно-освітню очолювала панна Марія Марко. Святочні сходини-концерт в честь Лесі Українки було зар'яджено на день 28-го лютого, на який було запрошено ширший загал. На цім святі дав доповідь проф. О. Івах, який своєю глибоко змістовною промовою впровадив присутніх у високий святочний настрій. Освітні вечерки складалися з писання писанок, що демонструвала пані А. Сарчук, пані Стецька і пані — добр. Юрківська. Як виробляти паски показували пані Танчак і пані Паліброда, а пані добр. Юрківська показувала як приготовляти Великодній кошик до свячення. Відбулася демонстрація як укладати модно фризуру. Українське-Буковинське весілля з молодою і дружками демонструвала пані Таска. Товариство брало участь в спільних сходинах складових організацій СУС. На тих сходинах обговорювалося слідуючі справи: справа сепаратних шкіл в Манітобі, — референтував о. Др. С. В. Савчук, Пан-Американська Конференція, — референтував п. І. Сирник, Проблєми Молоді, — референтував п. В. Бур'яник, конкретні питання і відповіді експертів. Також заходами всіх товариств при Катедрі відсвятковано Свято Шевченка і День Матері. Українська школа і молодший відділ СУМК, які є під опікою нашого тов. провадиться дуже добре. В українській школі було зареєстровано 71 дітей, а у відділі СУМК 33. Школа відбувається регулярно кожної суботи.

Товариство вислало дві делегатки на з'їзд, який відбувся в Торонті заходами складових організацій СУС. Також вислало 4 делегатки на провінціяльний з'їзд у Вінніпегу, та брали участь в окружних з'їздах СУК. в Етелберт і Сандавн. Тов. є членом жін. відділу КУК, і Локальної Жіночої Ради, та має в них своїх представниць.

Звіт пані Константини Сарчук, фінансової секретарки, виказав, що в минулому році відділ мав прибутків $4,253.88. З тієї суми товариство передало катедральній управі $2,393.38. Касієрка, пані Євгенія Соломон заявила, що в касі остається на слідуючий рік $700.15.

Заряд т-ва на 1961-ий рік: Анастасія Сарчук — голова, Марія Марко — перша заст. голови, Т. Гаврисишин — друга заст. гол., А. Процюк — рек. секретарка, М. Анонійчук — заст. секр., Константина Сарчук — фін. секр., Євгенія Соломон — касієрка.

Культурно-освіт. комітет: О. Завісляк — гол., П. Кривецька, А. Фігус, комітет української школи: М. Юрків, М. Анонійчук, пані Карп'як, комітет молодшого відділу СУМК: А. Павлик — голова, О. Завісляк, Г. Влад, А. Соломон, Г. Ласько. Представниці до Жіночої Ради: А. Воробець, К. Сарчук; представниці до Жіночого КУК: Т. Гаврисишин, А. Сирник, М. Боянівська; представниці до Червоного Хреста: М. Левицька, П. Кернац; референтка журналу „Промінь": А. Данильчук; референтка музею: М. Бучковська; реф. мистецтва: М. Танчак; реф. Архіву: С. Стратійчук; опікуни хворих: пані Паліброда, П. Кернац, А. Черевик; комітет гардероби: А. Павлик, О. Козак, пані Карпяк; господині: М. Левицька, пані Андрейчук, Агаф. Саламон, пані Гузій; телефонічний комітет: А. Черевик — голова; контр. комісія: М. Симчич, М. Загарія.

Крім жертви на Катедру Пресвятої Трійці, тов. зложило пожертви на слідуючі цілі:

Памятник Т. Шевченка — 50 дол., Біженців Світового Року — 10 дол., Колегію св. Андрея — 25 дол., „Український Голос" — 25 дол., „Про-

P 22 JAN 62
SAMYCIA MRS S
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA

мінь" — 9 дол., С[illegible]
— 5 дол., Пров. і орг. фонд СУК — 10 дол., Нервово хворих — 5 дол.

Бюджет і вкладки до Централі $74.

Фінансовий звіт:

З 1959 р. осталось	$596.90
Приходи в 1960 р.	4,253.88
Розходи в 1960 р.	4,150.63
В касі осталося	700.15

Звіт української школи:

Приходи в році	$955.47
Розходи	880.55
В касі осталося	74.92

Звіт молодшого відділу СУМК:

Приходи в році	$272.65
Розходи	235.32
В касі осталося	37.33

Анастасія Сарчук, голова
Софія Стратійчук, рек. секр.

КЕЛҐАРІ, АЛТА.
Відділ ім. Ольги Басарабової

Річні збори відділу відбулися 27 листопада 1960 р. в залі У. Г. П. Ц. Присідниця зборів була пані С. Садовник і секретаркою була пані Н. Кобильник.

Діяльність і праця нашого товариства в минулім році була активна. Треба дати признання тим, що так щиро працювали бо наше членство не є дуже велике у порівнянні з іншими.

Звіти цілорічної праці давали слідуючі членкині — пані: О. Ощіпок, Г. Микитяк, Н. Кобильник, С. Садовник, О. Островерха, А. Данилович, Є. Коваль і Прот. Л. В. Дячина про рідну школу. Пані Н. Кобильник дала звіт з'їзду, що відбувся в Едмонтоні в місяці листопаді 1960 р.

В протягу року відбулося 6 обідів: новорічний обід; два поминальні обіди в память покійних бл. п. Юрія Бзового і бл. п. Катерини Комарницької; Спільне Свячене; 15-го травня обід з нагоди з'їзду ТУС; 25-го жовтня обід в День Подяки і святкування Дня Українського Студента — під час того обіду вшановано дерегентку пані Н. Кобильник за її довголітну працю провадження хору церковного і світського. Їй вручили обрус вишитий українським взором. Також вшановано помічницю дерегентки пані М. Валевську і співаків хору.

Жін. тов. відбуло 7 вечорків. В часі вечорків пані М. Салі і пані Н. Боднар показували жінкам як писати писанки. На однім вечерку панна Анна Петерока показувала жінкам як вкладати стяжки на дарунки.

Влаштував банкет КУК і жін. тов. брало участь в приготовленню.

Жін. тов. приготовило вечерок з перекускою для персоналу Інституції Виздоровлення.

Старанням церковної громади відбувся осінний базар, до якого жін. тов. причинилося.

Недільної і рідної школи опікувався відділ. Недільна школа відбувається під час Богослуження — числить 64 дітей. Учителі були пані: Н. Боднар, А. Путник, Г. Микитяк, Я. Марковська і панна О. Курчаба. Панна С. Шапкін, пані П. Ворон і пані С. Гуменна доглядали дітей дошкільного віку. Колєкція від дітей принесла $30.95, які повернено на шкільні видатки.

Рідна школа відбувається щосуботи. Учителі були: прот. Л. В. Дячина, п. Н. Литвинюк, п. І. Чернецький, п. А. Гогоренко і пані М. Валевська. Школа числить 50 дітей.

Діти рідної школи брали участь в концертах: на свято День Матері і на Різдвяні Свята. Спів був під проводом пані М. Валевської і пані Г. Микитяк. Українські танки були під проводом панни Надії Корпусь. При кінці шкільного року відбувся пікнік для дітей і церковної громади. Там були вручені свідоцтва дітям рідної школи і нагороди для дітей недільної школи.

Членки приготовили перекуску для дітей з нагоди св. Сповіді й Причастя.

Фінансовий звіт:

З 1959 р. осталось	$495.09
Приходи в 1960 р.	1,015.27
Розходи в 1960 р.	794.91
В касі осталось	715.45

Жертви зложили слідуючі: до церковної громади 196 дол., на книжки до бібліотеки при церкві 26 дол., на Інститут св. Івана 25 дол., на з'їздовий фонд 25 дол. буджет на 1960 рік $52.11.

До заряду на 1961 рік увійшли слідуючі пані: Є. Коваль — голова, Г. Горбак — заст. голови, Г. Микитяк — рекор. секр., О. Ощіпок — касієрка, А. Данилович — кореспонд. секр. Контрольна комісія — М. Чернецька, Н. Шапкін, А. Світик. Відвідування хворих — М. Островреха, А. Данилович. Комітет Господиньо — Н. Шапкін, М. Чернищька, В. Григоріїв. П. Ворон. Комітет недільної і рідної школи — Г. Микитяк, М. Копоть, Я. Марковська. Сестрищі — А. Світик, М. Спіцька, К. Білява, Є. Коваль.

Представниці до Льокальної Жіночої Ради — Н. Кобильник, Г. Микитяк. Референтка горожанства — Н. Кобильник. Референтка журнала „Промінь" і видавничого фонду — П. Ворон. Репрезентантка до молодечого Братства — Н. Кобильник.

Єлена Коваль, голова
Гена Микитяк, секретарка

УКРАЇНСЬКІ ПОХОРОННІ ЗАВЕДЕННЯ

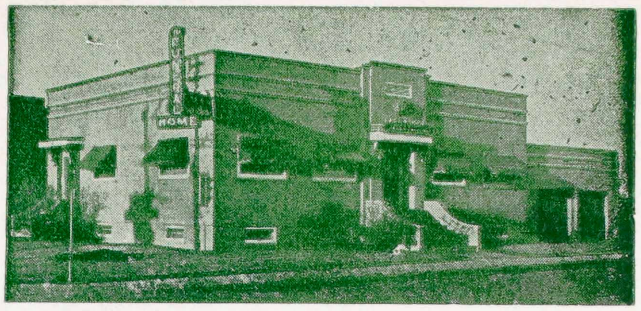

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамуванню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до:

PARK MEMORIAL FUNERAL DIRECTORS

9709 - 111 Ave. Phones: GA 2-2331 & GA 4-1633 Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:

Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake — Myrnam — Wilna — Mayerthorpe — Wildwood.

В. М. СМОЛИК, управитель